

EU-KÄSITTEISTÖ

1. Johdanto

Mainittavia asioita:

- Työssä huomioitu tämän hetken tilanne
- Käsitteiden valintakriteerit
- Temaattinen jaottelu / indeksi
- Tekijät
- Lähteet

2. EU:n (integraation) yleiskäsitteet

Euratom

”Vuonna 1957 *Rooman sopimuksella* perustettu Euroopan atomienergiayhteisö pyrki luomaan institutionaaliset puitteet ydinenergian hyödyntämiselle ns. *kuutosmaiden* alueella. Sopimus Euroopan atomienergiayhteisöstä on Euroopan hiili- ja teräsyhteisön, Euroopan talousyhteisön ja Maastrichtin sopimuksen ohella yksi neljästä Euroopan unionin perustamissopimuksesta.”

Katso myös: energiapolitiikka, Euroopan hiili- ja teräsyhteisö, Euroopan talousyhteisö, integraatio

Lähteet: Nugent Neill (1999) *The Government and Politics of the European Union*, Macmillan Press, London; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm>]; Euroopan parlamentti. Faktatietoja Euroopan unionista – ensimmäiset sopimukset [http://www.europarl.eu.int/factsheets/1_1_1_fi.htm]

Euro

”*Yhteisvaluutta*, joka otettiin käyttöön tilivaluuttana 1.1.1999 talous- ja rahaliiton *euroalueen* maissa, joiden valuuttakurssit kiinnitettiin toisiinsa ja jotka sitoutuivat harjoittamaan yhteistä raha- ja valuuttakurssipolitiikkaa. Euro korvasi 1.1.2002 kansallisen valuutan 12 EU-maassa, joihin kuuluvat Alankomaat, Belgia, Espanja, Irlanti, Italia, Itävalta, Kreikka, Luxemburg, Portugali, Ranska, Suomi ja Saksa. Ennen euro-nimen vakiintumista yhteiseen valuuttaan viitattiin termillä ECU (European Currency Unit).”

Katso myös: Euroopan keskuspankki, rahapolitiikka, konvergenssikriteerit, vakaus- ja kasvusopimus, talous- ja rahaliitto (EMU)

Lähde: Valtiovarainministeriö. Eurotietopankki. [<http://www.vm.fi/vm/liston/euro.lsp?r=17576&l=fi>]; EMU-sanasto!

Eurooppa-tutkimuksen keskus

PL 17 (Arkadiankatu 7), 00014 Helsingin yliopisto
Puhelin (09) 191 28810, faksi (09) 191 28885, www.valt.helsinki.fi/vol/eu/index.htm

Centrum för Europaforskning

PB 17 (Arkadiagatan 7), FIN-00014 Helsingfors universitet
Telefon +358 9 191 288 10, fax +358 9 191 288 85, www.valt.helsinki.fi/vol/eu/index.htm

Centre for European Studies

P.O. Box 17 (Arkadiankatu 7), FIN-00014 University of Helsinki
Telephone +358 9 191 28810, fax +358 9 191 28885, www.valt.helsinki.fi/vol/eu/index.htm

Euroopan hiili- ja teräsyhteisö (EHTY)

”Euroopan hiili- ja teräsyhteisö perustettiin *Pariisin sopimuksella* vuonna 1951. Yhteisö johti aluksi hiili- ja teräsalan yhteismarkkinoiden syntyyn ns. *kuutosmaiden* alueella. Euroopan hiili- ja teräsyhteisön kuusi perustajajäsentä olivat Saksa, Belgia, Ranska, Italia, Luxemburg ja Alankomaat. Yhteisön taustalla oli keskeisenä myös ajatus toisen maailmansodan jälkeisten poliittisten vastakkainasettelujen poistamisesta yhteisön jäsenmaiden väliltä. Sopimus Euroopan hiili- ja teräsyhteisöstä on Euroopan atomienergiayhteisön, Euroopan talousyhteisön ja Maastrichtin sopimuksen ohella yksi neljästä Euroopan unionin perustamissopimuksesta. Yhteisön on katsottu toimineen edeltäjänä Euroopan talousyhteisölle ja Euratomille sekä luoneen pohjan Euroopan integraatiolle ja Euroopan unionin myöhemmille periaatteille. Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimus kumottiin 31.12.2002, eikä sitä enää virallisesti ole olemassa.”

Katso myös: Euratom, Euroopan talousyhteisö, energiapolitiikka, integraatio

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Euroopan parlamentti. Faktatietoja Euroopan unionista – ensimmäiset sopimukset [http://www.europarl.eu.int/factsheets/1_1_1_fi.htm]; Nugent Neill (1999) The Government and Politics of the European Union, Macmillan Press, London; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#ENERGY>]

Euroopan talousyhteisö (EEC)

”Euroopan talousyhteisö (ETY) perustettiin *Rooman sopimuksella* 1957. Käytännössä Euroopan talousyhteisö viittasi vapaakauppa-alueeseen ja tulliliittoon, joka sopimuksen nojalla muodostettiin Saksan, Belgian, Ranskan, Italian, Luxemburgin ja Alankomaiden (vrt. *kuutosmaiden*) kesken. Talouden ohella Euroopan talousyhteisö merkitsi yhteisten politiikkojen luomista myös maataloudelle ja liikenteelle sekä työvoiman liikkuvuudelle. Sopimus Euroopan talousyhteisöstä on Euroopan hiili- ja teräsyhteisön, Euroopan atomienergiayhteisön ja Maastrichtin sopimusten ohella yksi neljästä Euroopan unionin perustamissopimuksesta. Euroopan talousyhteisön toiminnallinen pohja on säilynyt aina nykymuotoiseen Euroopan unioniin saakka.”

Katso myös: Euratom, Euroopan hiili- ja teräsyhteisö, energiapolitiikka, integraatio, Euroopan unioni

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Euroopan parlamentti. Faktatietoja Euroopan unionista – ensimmäiset sopimukset [http://www.europarl.eu.int/factsheets/1_1_1_fi.htm]; Nugent Neill (1999) The Government and Politics of the European Union, Macmillan Press, London

Euroopan unioni

”Euroopan unioni perustettiin *Maastrichtin sopimuksella* 7.2.1992. Sopimuksen myötä Euroopan yhteisöstä ryhdyttiin käyttämään nimeä Euroopan unioni. Juridisesti yhteisö säilyi kuitenkin edelleen omana oikeushenkilönä, toisin kuin unioni, jolle tätä yleistä oikeustoimikelpoisuutta ei tunnustettu. Sopimuksella vahvistettiin Euroopan unionin rakenne, joka noudattaa ns. pilarimallia. Oleellisena lisänä aiempaan olivat yhteistyö

ulko- ja turvallisuuspolitiikan alalla sekä oikeus- ja sisäasioissa. Sopimus Euroopan unionista käsitti myös sitovan toteuttamissuunnitelman talous- ja rahaliitosta. Maastrichtin sopimus vahvisti myös Euroopan parlamentin asemaa sopimuksessa hyväksytyyn yhteispäätösmenettelyyn myötä.

EU-jäsenyyden kautta kukin jäsenmaa sitoutuu luovuttamaan osan toimivallastaan unionille. Euroopan unionin toimivalta vaihtelee politiikkalohkoittain, mikä heijastuu suoraan siirretyn päätäntävällän asteeseen. Unionin jäsenyys oikeuttaa kunkin jäsenmaan osallistumaan EU-tason päätöksentekoon ja vastaavasti velvoittaa jäsenmaita sitoutumaan yhteisiin toimintaperiaatteisiin ja sääntöihin. Liittyessään Euroopan unioniin, uusi jäsenvaltio hyväksyy *yhteisön säännösten* (vrt. *acquis communautaire*). Euroopan unioniin kuuluu 1.5.2004 alkaen 25 jäsenmaata. Unionin jäsenmaat ovat Alankomaat, Belgia, Espanja, Irlanti, Iso-Britannia, Italia, Itävalta, Kreikka, Luxemburg, Portugali, Ranska, Ruotsi, Saksa, Suomi, Tanska sekä 1.5.2004 unioniin liittyneet Kypros, Latvia, Liettua, Malta, Puola, Slovakia, Slovenia, Tshekki, Unkari ja Viro.”

Katso myös: Euroopan talous- ja rahaliitto, integraatio, Euroopan yhteisö, pilarirakenne, toimivalta, integraatio, *acquis communautaire*

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Nugent Neill (1999) *The Government and Politics of the European Union*, Macmillan Press, London

Euroopan yhteisö (EY)

”Euroopan yhteisön muodostavat Euroopan hiili- ja teräsyhteisö, Euroopan talousyhteisö ja Euroopan atomienergiayhteisö, jotka sulautuivat vuonna 1965 yhdeksi institutionaaliseksi kokonaisuudeksi. Yhdessä talous- ja rahaliiton kanssa nämä muodostavat Euroopan unionin ensimmäisen pilarin, joka perustuu ylikansalliseen päätöksentekoon.”

Katso myös: Euroopan hiili- ja teräsyhteisö, Euratom, Euroopan talousyhteisö, pilarirakenne

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) *Eurooppaoikeus* (s. 5-12). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Integraatio

”Euroopan integraatio viittaa historialliseen yhdentymisprosessiin, jonka on virallisesti katsottu saaneen alkunsa Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamisesta Pariisin sopimuksella 18.4.1951. Yhdentymisprosessi on tiivistynyt sitä mukaan, kun jäsenmaiden perussopimusten nojalla alkuperäisille yhteisöille ja myöhemmälle Euroopan unionille siirretty toimivalta on kasvanut. Myös toimielinjärjestelmän kehittyminen ja unionin politiikka-alojen laajentuminen ovat tiivistäneet Euroopan unionia. Euroopan hiili- ja teräsyhteisön lisäksi merkittävänä askelina integraatioprosessissa voidaan pitää Euratomin ja Euroopan talousyhteisön perustamista Roomassa 25.3.1957.

Yksittäisenä integraatiota syventäneenä tapahtumana on syytä mainita Maastrichtissa 7.2.1992 solmittu sopimus Euroopan unionista, joka kasvatti merkittävästi unionin toimivaltaa suhteessa sen jäseninä oleviin kansallisvaltioihin. Merkittävää Euroopan yhdentymisen kannalta on myös unionin laajentuminen, mikä on usein katsottu integraation syvenemisen kanssa rinnakkaisiksi prosesseiksi. [KÄSITEHISTORIA?]

Katso myös: Euroopan hiili- ja teräsyhteisö, Euratom, Euroopan talousyhteisö, Euroopan unioni, toimivalta, liittovaltiokehitys (vrt. federalismi), integraation syveneminen, laajentuminen

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita.; Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.

3. EU:n kansalaisuus

Avoimuusperiaate

”Avoimuudella viitataan yleisesti unionin toiminnan ja päätöksenteon julkisuuteen sekä *asiakirjajulkisuuteen*. Erityisesti EU:n asiakirjajulkisuuteen ja kansalaisten tiedonsaantioikeuteen liittyvät kysymykset ovat saaneet runsaasti huomiota unionin piirissä ja EU:n toimielimiä on myös kritisoitu avoimuuden puutteesta. Tiedonsaantiin liittyvät hallinnon periaatteet perustuvat vuoden 1993 unionisopimuksen (vrt. sopimus Euroopan unionista) julistukseen saada toimielinten hallussa olevaa tietoa. Amsterdamin sopimuksella lisätyllä artiklalla kaikille jäsenvaltioiden kansalaisille ja oikeushenkilöille taattiin oikeus tutustua Euroopan parlamentin, Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission asiakirjoihin. Kyseinen artikla saatettiin voimaan 30. toukokuuta 2001 annetulla asetuksella, johon sisällytettiin myös tiedonsaantioikeuteen liittyvät poikkeukset. Hallinnon avoimuus on myös keskeinen hyvän hallinnon periaate.”

Katso myös: Hyvä hallinto, Euroopan oikeusasiamies

Lähteet: Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 221-225). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000a.htm#a6>]

Eurobarometri

”Kyselytutkimus, jonka avulla Euroopan komissio on vuodesta 1974 seurannut kansalaismielipiteen kehitystä jäsenmaissa. Eurobarometri-tutkimus järjestetään kaksi kertaa vuodessa ja siinä käsitellään keskeisiä EU-kansalaisuuteen liittyviä teemoja. Osa kysymyksistä vaihtuu kulloinkin valitun erityisteeman mukaan. Kysely järjestetään yhdenmukaisesti kaikissa unionin jäsenmaissa.”

Katso myös: Unionin kansalaisuus

Lähteet: Europa – Public Opinion Analysis [http://europa.eu.int/comm/public_opinion/]

Euroopan oikeusasiamies

”Euroopan oikeusasiamies ottaa vastaan kanteluja yhteisön toimielinten ja laitosten toiminnassa ilmenneistä epäkohdista, lukuun ottamatta yhteisön tuomioistuimen ja yhteisön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lainkäyttötoimintaa. *Kantelu-oikeus* on unionin kansalaisilla sekä kaikilla niillä luonnollisilla henkilöillä ja oikeushenkilöillä, joiden asuin- tai kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa.

Oikeusasiamies suorittaa perusteltuina pitämänsä tutkimukset kantelun perusteella ja saattaa toteamansa epäkohdan sen toimielimen käsiteltäväksi, jota kantelu koskee. Kyseinen toimielin antaa oikeusasiamiehelle asiasta lausuntonsa kolmen kuukauden määräajassa, minkä jälkeen oikeusasiamies antaa asiasta kertomuksen Euroopan parlamentille ja asianomaiselle toimielimelle. Tutkimusten tulokset annetaan kantelun tekijälle tiedoksi.

Oikeusasiamies voi ottaa asioita käsiteltäväkseen myös omasta aloitteestaan ja oikeusasiamiehen tehtävänä on pyrkiä puuttumaan yhteisössä ilmenevään huonoon hallintoon. Euroopan parlamentti nimittää Euroopan oikeusasiamiehen parlamentin vaalikauden ajaksi.”

Katso myös: Euroopan parlamentti, hyvä hallinto

Lähteet: Euroopan yhteisön perustamissopimus; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s.169-170, 400-402). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000o.htm>]; Euroopan oikeusasiamiehen vuosikertomus 2002.

Eurooppalainen identiteetti

”Keskustelu eurooppalaisesta identiteetistä on kiihtynyt Euroopan unionin merkityksen kasvun myötä. Ajatus yhteisestä eurooppalaisesta identiteetistä ja arvoista on kuitenkin paljon kiistelty. Kysymys siitä, identifioituvatko unionin kansalaiset yksinomaan oman maansa kansalaisiksi, vai myös eurooppalaisiksi laajemmassa mielessä, on keskeinen Euroopan integraation reunaehto. Yhteistä eurooppalaista identiteettiä on pyritty jäljittämään yleiseurooppalaiseen arvopohjaan, yhteiseen historiaan sekä kulttuurisesti yhdistäviin tekijöihin. Euroopan unioni on myös tietoisesti pyrkinyt rakentamaan puitteita eurooppalaiselle identiteetille, mitä on myös kritisoitu. Identiteetin rakentamisen välineinä ovat tällöin toimineet yhteiset symbolit, kuten unionin passi, lippu, hymni sekä yhteinen raha. Euroopan unionin kyky muuntua oikeaksi kansalaisten Euroopaksi on merkittävää myös unionin legitimitietin kannalta. Eurooppalainen identiteetti ja sen kokeminen ovat olleet myös yksi Eurobarometri-tutkimuksen toistuvista teemoista.”

Katso myös: Integraatio, legitimitietti, Eurobarometri, euro

Lähteet: Heikki Mikkeli: Eurooppalainen identiteetti ja federalismi [<http://www.eurooppa-tiedotus.fi/doc/fi/julkaisut/westfalen/mikkeli.html#rakentaminen>]; 10 oppituntia Euroopasta [http://europa.eu.int/comm/publications/booklets/eu_glance/12/txt_fi.htm#7]; Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.

Euroopan työnvälityspalvelu (EURES)

”Euroopan työnvälityspalvelu (EURES) auttaa työnantajia ja työntekijöitä työvoiman liikkuvuuteen liittyvissä kysymyksissä. Eri palvelumuotoja ovat tiedotus ja neuvonta sekä työvoiman rekrytointi ja työnvälitys. Palvelut toteutetaan Euroopan komission ja Euroopan talousalueen maiden julkisesta työnvälityksestä vastaavien elinten yhteispalveluina. Lisäksi Euroopan työnvälityspalveluun osallistuvat kansalliset ammatti- ja työnantajajärjestöt sekä alueelliset työvoimaviranomaiset. Keskeinen rooli palvelussa on EURES-tietojärjestelmällä, jonka kautta tarjotaan tietoa avoimista työpaikoista, työoloista sekä koulutuksesta ja tutkintojen tunnustamisesta.”

Katso myös: Henkilöiden vapaa liikkuvuus

Lähteet: Europa – Eures – Tietoa Eures-palvelusta

[<http://europa.eu.int/eures/main.jsp?catId=27&acro=eures&lang=fi>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 469). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Henkilöiden vapaa liikkuvuus

”Euroopan yhteisön perustamissopimuksen nojalla kaikilla unionin kansalaisilla on oikeus liikkua ja oleskella vapaasti unionin alueella. Ajatus henkilöiden vapaasta liikkuvuudesta on liittynyt elimellisesti yhteismarkkinoiden toiminnan edistämiseen ja sillä on pyritty edesauttamaan mm. työvoiman liikkuvuutta. Alun perin henkilöiden vapaa liikkuvuus koski vain tiettyjä kansalaisryhmiä, mutta se on myöhemmin laajennettu koskemaan kaikkia unionin kansalaisia. Kyseiseen vapauteen liittyy kuitenkin erikseen määritellyjä rajoitteita. Henkilöiden vapaa liikkuvuus sai unionin piirissä Amsterdamin sopimuksen myötä virallisemman aseman, kun Schengenin sopimus liitettiin osaksi Euroopan unionia. Unionin laajentuessa 1.5.2004 oikeus vapaaseen liikkuvuuteen ei heti kuitenkaan koske kaikkia uusia unionin kansalaisia. Useimmat vanhat jäsenvaltiot ovat rajoittaneet uusista jäsenmaista tulevien unionin kansalaisten liikkuvuutta erilaisilla siirtymäajoilla.”

Katso myös: Unionin kansalaisuus, oikeuden, turvallisuuden ja vapauden alue

Lähteet: SCADPlus Amsterdamin sopimus: käyttäjän opas. Vapaus, turvallisuus ja oikeus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/a11000.htm>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 396). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000h.htm#h1a>]

Kanneoikeus

”Yksityisillä henkilöillä on mahdollisuus nostaa kanne unionin toimielimen toimenpidettä tai päätöstä koskien. Kanneoikeus on yksityishenkilöillä, joiden oikeusasemaan toimenpide tai sen laiminlyönti suoraan vaikuttaa. Erilaisia kannetyyppejä ovat päätöksen kumoamiseen pyrkivä kumoamiskanne, velvollisuuden täyttämättä jättämisestä koskeva laiminlyöntikanne sekä useimmiten edellisiin liittyvä vahingonkorvauskanne. Yksityishenkilöiden nostamat kanteet käsitellään ensisijaisesti Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Euroopan

yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen päätöksistä on mahdollisuus valittaa Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen.”

Katso myös: Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Lähteet: Eurooppa tiedotus. Kansalaisen mahdollisuudet valittaa ja vedota [<http://www.eurooppa-tiedotus.fi/netcomm/news/showarticle.asp?intNWSAID=10167&LAN=FIN>]

Kansalaisaloite

”Uusi perustuslaillinen sopimus mahdollistaa unionin kansalaisten tekemät kansalaisaloitteet. Kansalaisaloite edellyttää, että vähintään miljoona kansalaista merkittäväksi katsotusta määrästä jäsenvaltioita pyytää komissiolta lainsäädäntöaloitetta jossain perustuslain täytäntöönpanoa koskevassa kysymyksessä. Kansalaisaloitteen erityisedellytyksistä ja -menettelyistä tullaan säätämään erikseen eurooppalailla.”

Katso myös: Unionin kansalaisuus, perustuslaillinen sopimus, asetus

Lähteet: VNK:n selonteko konventin tuloksista ja valmistautumisesta HVK:hon [<http://www.vnk.fi/vn/liston/vnk.lsp?r=41554&k=fi&old=940>]; Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista [<http://register.consilium.eu.int/pdf/fi/03/cv00/cv00850fi03.pdf>]

Legitimiteetti

”Legitimiteetillä viitataan unionin vallankäytön oikeutukseen unionin kansalaisten keskuudessa. Kysymys siitä, miten oikeutettua, legitiimiä, Euroopan unionin toimivalta on, palautuu pitkälti hallinnan demokraattisuuteen, vastuullisuuteen ja avoimuuteen. Euroopan unionin yhteydessä on usein puhuttu niin sanotusta *demokratiavajeesta*, jolla tarkoitetaan unionin toimielinten riittämättömäksi katsottua kansanvaltaisuutta. Vaikka Euroopan parlamentin roolia on tietoisesti korostettu, ei se edelleenkaan ole täysin rinnastettavissa kansallisiin kansanedustuslaitoksiin. Myöskään päätöksenteon vastuukysymykset eivät Euroopan unionissa ole yhtä selkeitä kuin kansallisen tason hallinnoissa. Unionin päätöksenteko ja toimielinjärjestelmä ovat monimutkaisia, mikä tekee vastuullisen tahon yksiselitteisen hahmottamisen vaikeaksi. Keskeisessä roolissa tässä on myös hallinnon avoimuus, jonka puutteesta unionia on kritisoitu. Keskustelu Euroopan unionin vallankäytön ja toimielinjärjestelmän legitimiteetistä on kiihtynyt sitä mukaa, kun unionin toimivallat ovat kasvaneet. Unionin päätöksenteon demokraattisuus, julkisuus sekä hallinnon vastuullisuus ovatkin keskeisiä tulevaisuuden kysymyksiä Euroopan unionille. Myös Eurooppa-valmistelukunta (konventti) pyrki työssään kiinnittämään huomiota unionin demokraattisuuden ja vallankäytön legitiimiyden kysymyksiin.”

Katso myös: Hyvä hallinto, avoimuusperiaate, toimivalta, Euroopan parlamentti, Eurooppa-valmistelukunta (konventti)

Lähteet: Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.; SCADPlus Sanasto
[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000d.htm#d1>]

Perusoikeuskirja

”Euroopan unionin perusoikeuskirja hyväksyttiin unionin toimielinten välisellä yhteisjulistuksella joulukuussa 2000. Se pyrki kokoamaan yhteen asiakirjaan unionin kansalaisuuteen liittyvät perusoikeudet sekä kaikki Euroopan ihmisoikeussopimukseen ja jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen liittyvät perusoikeudet, jotka Euroopan yhteisöjen tuomioistuin on oikeuskäytännössään vahvistanut. Perusoikeuskirjan valmistelu aloitettiin 1999 erillisessä valmistelukunnassa ja se hyväksyttiin Eurooppa-neuvoston Nizzan kokouksen yhteydessä poliittisena julkilausumana, ei oikeudellisesti velvoittavana sopimuksena. Perusoikeuskirja käsittää ihmisarvoon, vapauksiin, tasa-arvoon, yhteisvastuuseen, unionin kansalaisten oikeuksiin ja lainkäyttöön liittyvät perusoikeudet. Uusi perustuslaillinen sopimus sisällyttää perusoikeuskirjan osaksi perussopimusta lähes sellaisenaan, jolloin se tulee myös oikeudellisesti sitovaksi. Uudella perustuslaillisella sopimuksella luodaan myös oikeusperusta, jonka nojalla Euroopan unioni voi liittyä Euroopan ihmisoikeussopimukseen.”

Katso myös: Unionin kansalaisuus, perustuslaillinen sopimus

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000p.htm>]; VNK:n selonteko konventin tuloksista ja valmistautumisesta HVK:hon [<http://www.vnk.fi/vn/liston/vnk.lsp?r=41554&k=fi&old=940>]

Poliittiset oikeudet

”Unionin kansalaisuus takaa tiettyjä poliittisia oikeuksia. Kaikilla unionin kansalaisilla on oikeus äänestää ja asettua ehdolle kunnallisvaaleissa ja Euroopan parlamentin vaaleissa siinä jäsenvaltiossa, jossa he asuvat. Unionin kansalaisuuteen liittyvät *äänioikeus* ja *vaalikelpoisuus* asuinvaltiossa eivät kuitenkaan korvaa yksilön oikeutta osallistua kunnallis- tai Euroopan parlamentin vaaleihin siinä jäsenvaltiossa, jonka kansalainen hän on. Toisin sanoen unionin kansalaiset saavat itse päättää käyttävätkö he esimerkiksi äänioikeuttaan asuinmaassaan, vai siinä unionin maassa, jonka kansalaisia he ovat. Unionin kansalaisuuteen liittyvät äänioikeus ja vaalikelpoisuus asuinvaltiossa eivät koske kansallisia parlamenttivaaleja.”

Katso myös: Unionin kansalaisuus, Euroopan parlamentti

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 394-396). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.;

Syrjimättömyysperiaate

”Syrjimättömyysperiaatteen nojalla kaikkia unionin kansalaisia on kohdeltava tasavertaisesti. Alkuperäisessä Euroopan yhteisöjen perustamissopimuksessa syrjimättömyysperiaate koski vain kansalaisuutta, mutta Amsterdamin sopimuksella se ulotettiin koskemaan myös sukupuoleen, rotuun, etniseen alkuperään, uskontoon tai

vakaumukseen, vammaisuuteen, ikään tai sukupuoliseen suuntautumiseen perustuvaa syrjintää. Tasa-arvoa koskevat perusoikeudet on liitetty myös unionin perusoikeuskirjaan.”

Katso myös: Perusoikeuskirja, unionin kansalaisuus

Lähteet: SCADPlus Amsterdamin sopimus: käyttäjän opas
[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/a10000.htm>];

Unionin kansalaisuus

”Unionin kansalaisuus luotiin Maastrichtissa 7.2.1992 solmitulla unionisopimuksella. Unionin kansalaisuus täydentää jäsenvaltion kansalaisuutta, sitä kuitenkaan korvaamatta. Kaikkien unionin jäsenmaiden kansalaiset ovatkin samalla myös unionin kansalaisia. Unionin kansalaisuus luo tiettyjä erityisoikeuksia. Unionin kansalaisilla on liikkumis- ja oleskeluoikeus unionin alueella, oikeus äänestää kunnallis- ja Euroopan parlamentin vaaleissa sekä oikeus asettua näissä ehdolle siinä jäsenvaltiossa, jossa asuu sekä oikeus vedota Euroopan parlamenttiin ja kannella Euroopan oikeusasiamiehelle. Lisäksi unionin kansalaisuus oikeuttaa diplomaatti- ja konsuliviranomaisten suojeluun niissäkin kolmansissa maissa, joissa unionin kansalaisen omalla maalla ei ole edustustoa. Unionin kansalaisilla on myös oikeus kirjoittaa unionin toimielimille millä tahansa unionin virallisella kielellä.”

Katso myös: Euroopan unioni, henkilöiden vapaa liikkuvuus, poliittiset oikeudet, Euroopan oikeusasiamies

Lähteet: SCADPlus sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000u.htm#u2>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 394-396). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

4. EU:n toimielimet ja päätöksenteko (ja virastot, laitokset jne.)

Toimielimet ja muut elimet

Euroopan investointipankki (EIP, EIB)

”Euroopan investointipankki on rahoituslaitos, jonka jäseniä ovat EU:n jäsenvaltiot. Euroopan investointipankin tehtävä on myötävaikuttaa yhteismarkkinoiden kehitykseen myöntämällä lainoja ja takauksia. Rahoitusta myönnetään muita heikommin kehittyneiden alueiden kehittämiseen, yhteismarkkinoiden toteutumista edistävään yritysten nykyaikaistamiseen silloin kuin yksittäisellä jäsenmaalla ei ole tähän resursseja sekä sellaisiin jäsenvaltioiden yhteistä etua koskeviin hankkeisiin, joita ei kansallisin varoin olisi mahdollista toteuttaa. Investointipankin toiminta on määritelmällisesti voittoa tavoittelematonta. Euroopan investointipankin hallinnosta vastaavat jäsenvaltioiden nimeämät valtuusto ja hallintoneuvosto sekä valtuuston nimittämä hallitus. Euroopan investointipankin toimipaikka on Luxemburgissa.”

Katso myös: Talous- ja rahapolitiikka

Lähteet: Lähteet: Euroopan yhteisön perustamissopimus; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s.169-170, 400-402). Lakimiesliiton

Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto
[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#EIB>];

Euroopan keskuspankki (EKP)

”Euroopan keskuspankki (EKP) vastaa unionin yhteisestä rahapolitiikasta ja hallinnoi yhteistä valuuttaa euroa jäsenmaista riippumattomana. Euroopan keskuspankki perustettiin vuonna 1998 edeltäjänsä *Euroopan rahapoliittisen instituutin* tilalle. Euroopan keskuspankki muodostaa yhdessä kansallisten keskuspankkien kanssa *Euroopan keskuspankkijärjestelmän* (EKPJ).

Euroopan keskuspankin keskeiset päätöksentekuelimet ovat EKP:n johtokunta ja EKP:n neuvosto. Johtokunta koostuu jäsenmaiden hallitusten nimittämistä puheenjohtajasta, varapuheenjohtajasta sekä neljästä muusta jäsenestä. Euroopan keskuspankin neuvoston muodostavat vastaavasti EKP:n johtokunta sekä euroalueen kansallisten keskuspankkien pääjohtajat.”

Katso myös: Euro, talous- ja rahapolitiikka, euroalue

Lähteet: Euroopan yhteisön perustamissopimus; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 748-753). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto
[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm>]; Valtiovarainministeriö.
Eurotietopankki. [<http://www.vm.fi/vm/liston/euro.lsp?r=17576&l=fi>]

Euroopan komissio

”Euroopan komissio käyttää EU:ssa aloitteenteko- ja täytäntöönpanovaltaa sekä myös valvoo yhteisön oikeuden noudattamista jäsenmaissa ja yhteisön toimielimissä. Lisäksi komissio edustaa Euroopan unionia kansainvälisissä talousyhteyksissä. Komissiolla on EU:n lainsäädäntötyössä käytännössä aloitteentekomonopoli. Komissio päättää itsenäisesti tekemistään aloitteista sekä niiden sisällöstä. Komissio voi myös tehdä keskustelualoitteita. Komission *vihreän kirjan* avulla esitellään tulevien hankkeiden suuntaviivoja, kun taas *valkoisen kirjan* avulla esitellään laajojen hankkeiden toimenpide-ehdotuksia.

Euroopan komission institutionaalinen historia juontaa juurensa 1950-luvun perustamissopimukseen ja komissio-nimitys vakiintui Rooman sopimuksen myötä. Komissio koostuu 20 jäsenestä, jotka muodostavat *kollegion*. Kullakin jäsenmaalla on komissiossa yksi komissaarin paikka, paitsi viidellä suurimmalla jäsenmaalla (Espanja, Italia, Ranska, Saksa ja Iso-Britannia) kaksi paikkaa. Unionin laajentumisen myötä 1.5.2004 komission jäsenmäärä kasvaa 10 jäsenellä. Kaudella 2004-2009 (1.11.2004 alkaen) kullakin jäsenmaalla tulee olemaan komissiossa yksi komissaarin paikka. Komission nimittäminen edellyttää Euroopan parlamentin hyväksyntää. Komissiolla on jäsenmaiden nimittämä puheenjohtaja sekä kaksi varapuheenjohtajaa.

Komission sisäinen organisaatio jakautuu aihealueittain jaettuihin *pääosastoihin*. Kukin pääosasto vastaa oman asiakokonaisuutensa valmistelu-, tutkimus- ja suunnittelutehtävistä. Komission toimipaikka on Bryssel, mutta osa sen yksiköistä (mm. tilastotoimisto *Eurostat*) toimii Luxemburgissa.”

Katso myös: Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, perustamissopimus

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 132-143). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#e28>]; Europa. Euroopan unionin toimielimet – Komissio [http://europa.eu.int/institutions/comm/index_fi.htm]

Euroopan unionin neuvosto

”Euroopan unionin neuvosto on toinen unionin keskeisistä päätöksentekuelimistä. Neuvosto käyttää lainsäädäntövaltaa antamalla asetuksia ja direktiivejä yhdessä Euroopan parlamentin kanssa sekä tekemällä päätöksiä komission esityksistä. Päätöksenteossa noudatetaan eri *päätöksentekomenettelyitä* käsiteltävän säädöksen luonteesta riippuen. Lisäksi neuvosto käyttää budjettivaltaa hyväksymällä talousarvion yhdessä parlamentin kanssa. Neuvosto edustaa unionissa jäsenmaita ja sen kokouksiin osallistuu yksi ministeri kunkin jäsenmaan hallituksesta. Neuvoston kokoonpano (vrt. ministerit, jotka edustavat maataan) määräytyy kulloinkin käsiteltävien asioiden aihepiiriin mukaan. Kokoonpanoista merkittävin on *Yleisten asioiden ja ulkosuhteiden neuvosto*, jolla on yleinen koordinoituvastuu. Taloudellisen yhdentymisen tiivistyminen on kasvattanut myös valtiovarainministerien *ECOFIN*-kokoonpanon (vrt. Economic and Finance ministers) merkitystä. Lisäksi neuvostolla on erilaisia aihepiirikohtaisia *sektorineuvostoja*. Sääntömääräisiä ministerikokoonpanoja on kaikkiaan 9.

Neuvoston institutionaalinen historia perustuu komission ja parlamentin tavoin perustamissopimukseen. Euroopan unionin neuvoston sisäinen organisointi on järjestetty siten, että varsinainen päätösten valmistelutyö tapahtuu komiteoissa ja työryhmissä. Merkittävin näistä on jäsenmaiden pysyvien edustajien komitea *Coreper* (vrt. Comité des Représentants Permanents). Kukin jäsenmaa toimii vuorollaan kuuden kuukauden ajan neuvoston puheenjohtajana, mihin myös viitataan *EU:n puheenjohtajuutena*. Puheenjohtaja johtaa neuvoston toimintaa sekä edustaa neuvostoa suhteessa muihin toimielimiin sekä ulkopuolisiin maihin. Euroopan unionin neuvosto kokoontuu yleensä Brysselissä.”

Katso myös: Euroopan komissio, Euroopan parlamentti, päätöksentekomenettelyt, Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 143-155). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unioni. ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#e14>]; Europa. Euroopan unionin toimielimet – Euroopan unionin neuvosto [http://europa.eu.int/institutions/council/index_fi.htm]

Euroopan parlamentti

”Euroopan parlamentti koostuu 626 suorilla vaaleilla eri jäsenmaista valitusta edustajasta, jotka valitaan viideksi vuodeksi kerrallaan. Euroopan parlamentti käyttää lainsäädäntövaltaa yhdessä Euroopan unionin neuvoston kanssa. Parlamentin valtaa

on unionin lainsäädäntötyössä kasvatettu mm. Maastrichtin sopimuksella, jonka nojalla otettiin käyttöön ns. yhteispäätösmenettely. Parlamentti käyttää myös budjettivaltaa hyväksymällä unionin talousarvion yhdessä Euroopan unionin neuvoston kanssa. Lisäksi parlamentti hyväksyy Euroopan komission jäsenistön ja puheenjohtajan sekä nimittää Euroopan oikeusasiamiehen.

Euroopan parlamentin eri jäsenmaista valitut parlamentaarikot jakautuvat puoluekantansa mukaan ns. *poliittisiin ryhmiin*. Marraskuussa 2003 annetulla asetuksella tunnustettiin unionin piirissä myös ns. *Euroopan tason poliittiset puolueet*, joiden on mahdollista saada vaalirahoitusta Euroopan unionin yleisestä talousarviosta. Asetuksella pyrittiin vahvistamaan poliittisia puolueita koskevat perussäännöt Euroopan tasolla. Euroopan parlamentin päätoimipaikka on Strasbourgissa.”

Katso myös: Euroopan komissio, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan oikeusasiamies, yhteispäätösmenettely, yhteistoimintamenettely

Lähteet: Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus Euroopan tason poliittisia puolueita ja niiden rahoitusta koskevista säännöistä [http://europa.eu.int/eur-lex/pri/fi/oj/dat/2003/l_297/l_29720031115fi00010004.pdf]; Europa: Euroopan unionin toimielimet - Parlamentti [http://europa.eu.int/institutions/parliament/index_fi.htm]

Euroopan syyttäjänvirasto

”Eurooppa-valmistelukunnan (konventti) valmisteleman perustuslakiehdotuksen mukaan Eurojustista voitaisiin perustaa eurooppalailla Euroopan syyttäjänvirasto. Perustuslakiehdotuksen mukaan Euroopan syyttäjänvirastolla olisi toimivalta tutkia useita jäsenvaltioita koskevia vakavia rikoksia ja unionin taloudellisia etuja vahingoittavia rikoksia sekä asettaa niiden tekijät syytteeseen. Euroopan syyttäjänvirasto myös ajaisi näitä tekoja koskevia syytteitä jäsenvaltioiden tuomioistuimissa.”

Katso myös: Eurooppa-valmistelukunta, Eurojust, Europol

Lähteet: Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista [<http://register.consilium.eu.int/pdf/fi/03/cv00/cv00850fi03.pdf>]

Euroopan talous- ja sosiaalikomitea (ETSK)

”Euroopan talous- ja sosiaalikomitean puitteissa kokoontuvat kansallisten etujärjestöjen edustajat. Euroopan talous- ja sosiaalikomitea on ollut toiminnassa vuodesta 1957 saakka ja se kokoontuu Euroopan unionin neuvoston, Euroopan komission tai Euroopan parlamentin pyynnöstä. Komitea koostuu työnantaja- ja työntekijäjärjestöjen edustajista sekä erityisalojen, mm. maatalousjärjestöjen ja kansalaisjärjestöjen, edustajista. Komiteassa on 222 jäsentä, jotka Euroopan unionin neuvosto nimittää neljäksi vuodeksi kerrallaan.

Euroopan talous- ja sosiaalikomitea antaa talouspoliittisia lausuntoja ja tarjoaa kansallisen tason etujärjestöille mahdollisuuden vaikuttaa EU-tason päätöksentekoon. Määrätyissä kysymyksissä EU:n päätöksentekuelimet ovat veloitettuja pyytämään lausuntoa talous- ja sosiaalikomitealta. Talous- ja sosiaalikomitea voi antaa lausuntoja

myös omasta aloitteestaan. Euroopan talous- ja sosiaalikomitean kotipaikka on Bryssel.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin alueiden komitea

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 183-184). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#e26>]

Euroopan unionin alueiden komitea

”Euroopan unionin alueiden komitea koostuu kansallisista alueiden ja paikallisyhteisöjen edustajista. Euroopan unionin alueiden komitea perustettiin sopimuksella Euroopan unionista (vrt. Maastrichtin sopimus). Komiteassa on 222 jäsentä, jotka Euroopan unionin neuvosto nimittää neljäksi vuodeksi kerrallaan. Alueiden komitea antaa lausuntoja alueellisiin ja paikallisiin etuihin liittyvissä kysymyksissä Euroopan unionin neuvoston, Euroopan komission tai Euroopan parlamentin pyynnöstä. Alueiden komitea voi antaa lausuntoja myös omasta pyynnöstään. Euroopan unionin alueiden komitean kotipaikka on Bryssel.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio, Euroopan parlamentti, Euroopan talous- ja sosiaalikomitea

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000a.htm>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 184-186). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

”Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vuodesta 1989 toiminut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen yhteydessä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käsitellään ensisijaisesti luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden nostamia kanteita. Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kokoonpanoon kuulu 15 tuomaria, mutta lukumäärää ollaan nostamassa 21 tuomariin. Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä on pitkälti jakaa Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työtaakkaa.”

Katso myös: Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 176-180). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm>]

Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

”Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä on varmistaa, että perustamissopimusten kirjain toteutuu. Myös tuomioistuimen tulkinnat perussopimuksista ovat merkittäviä yhteisön oikeuden kehitykselle. Euroopan yhteisöjen tuomioistuin käsittelee Euroopan unionin toimielinten ja jäsenmaiden sekä

kahden jäsenmaan välillä ilmenevät kiistat eurooppaoikeuden tulkinnoista. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen *ennakkoratkaisut* ohjaavatkin pitkälti eurooppaoikeuden yhdenmukaista noudattamista jäsenmaissa.

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen sisäinen organisaatio koostuu jäsenmaiden hallitusten nimittämistä 15 tuomarista. Lisäksi tuomioistuimen toimintaa avustaa yhdeksän *julkisiasiamiestä*. Julkisasiamiehet laativat ratkaisuehdotuksia, joiden perusteella tuomioistuin tekee päätöksensä. Ratkaisuehdotus ei kuitenkaan sido tuomioistuinta. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen toimipaikka on Luxemburg. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen yhteydessä toimii Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, jossa käsitellään tietyt asiat.”

Katso myös: Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

Lähteet: Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 170-176). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm>]

Eurooppa-neuvosto

”Eurooppa-neuvosto on unionin valtionpäämiesten ja hallitusten päämiesten välinen poliittinen elin, johon yleensä viitataan *EU:n huippukokouksen* nimellä. Eurooppa-neuvosto perustettiin 1974 Pariisin huippukokouksen yhteydessä ja kyseinen elin on vuodesta 1975 kulkenut Eurooppa-neuvoston nimellä. Eurooppa-neuvosto kokoontuu virallisesti vähintään kaksi kertaa vuodessa, usein kunkin puheenjohtajakauden loppupuolella. Lisäksi järjestetään myös epävirallisia kokouksia.

Eurooppa-neuvosto ei ole unionin toimielin. Eurooppa-neuvoston tehtävä on antaa unionille sen kehittämiseksi tarvittavat virikkeet sekä määritellä yleiset poliittiset suuntaviivat. Eurooppa-neuvoston kokouksista ei tehdä varsinaista pöytäkirjaa, mutta kokouksista julkaistaan ns. *puheenjohtajan päätelmät*. Uuden perustuslaillisen sopimuksen myötä Eurooppa-neuvostosta on tulossa virallisesti unionin toimielin. Perustuslaillinen sopimus muuttaisi myös kiertävän puheenjohtajuuden pysyväksi kahden ja puolen vuoden mittaiseksi henkilöpuheenjohtajuudeksi.

Eurooppa-neuvosto sekoitetaan yleensä virheellisesti Euroopan neuvostoon, jonka jäseniä ovat useimmat Euroopan valtioista. Euroopan neuvoston piirissä valtiot neuvottelevat erilaisia yleissopimuksia, joista tunnetuin on ihmisoikeussopimus.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, Eurooppa-valmistelukunta

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#e22>]; Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 155-159). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Eurooppa-valmistelukunta (konventti)

”Laekenin julistuksella joulukuussa 2001 Eurooppa-neuvosto kutsui koolle Eurooppa-valmistelukunnan (konventti), jonka tehtäväksi annettiin unionin keskeisten ongelmien

ja tulevaisuudenhaasteiden käsitteleminen sekä niihin soveltuvien ratkaisujen tarkasteleminen. *Tulevaisuuskeskustelu* koski ensisijaisesti toimivallanjakoa, perussopimusten yksinkertaistamista, kansallisten parlamenttien roolia sekä unionin perusoikeuskirjaa. Konventin kokoonpano koostui puheenjohtajasta ja varapuheenjohtajasta, jäsenvaltioiden valtion- tai hallituksen päämiesten edustajista, kansallisten parlamenttien jäsenistä (kaksi kustakin jäsenvaltiosta), 16 Euroopan parlamentin jäsenestä sekä kahdesta komission edustajasta. Lisäksi edustettuina olivat ehdokasvaltiot, joista oli jäsenmaiden tapaan kolme edustajaa. Eurooppa-valmistelukunta aloitti työnsä helmikuussa 2002. Työn lopputuloksena syntyi ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista, joka julkaistiin heinäkuussa 2003.”

Katso myös: Perustuslaillinen sopimus, toimivalta, perussopimus, perusoikeuskirja

Lähteet: Laekenin julistus [<http://european-convention.eu.int/pdf/LKNFI.pdf>]; SCAD Plus Sanasto (Laekenin julistus)

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000l.htm#LAEKENDECLARATION>];

SCADPlus Sanasto (Eurooppa-valmistelukunta)

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#CONVENTION>]

Eurojust

”Eurojust on vuonna 2002 perustettu unionitason elin, jonka tehtävänä on tehostaa kansallisen tason viranomaisten yhteistoimintaa rajat ylittävän vakavan rikollisuuden torjunnassa. Eurojust toimii rikosoikeusasioissa Euroopan parlamentin, Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission neuvottelukumppanina. Toiminnallisella tasolla Eurojustin keskeiset yhteistyötahot ovat rikosoikeuden alan *Euroopan oikeudellinen verkosto*, Europol ja OLAF. Eurojust koostuu jäsenmaiden nimittämästä 15 henkisestä kollegiosta. Eurojustin kotipaikka on Haag.”

Katso myös: Europol, OLAF

Lähteet: Eurojust [<http://www.eurojust.eu.int/index.htm>]; SCADPlus Sanasto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000r.htm#EJN>]; Euroopan yhteisöjen virallinen lehti [http://www.eurojust.eu.int/pdfdec/l_06320020306fi00010013.pdf]

Euroopan tilintarkastustuomioistuin (vrt. Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin)

”Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin valvoo unionin toimielimien ja virkamiesten varainkäyttöä sekä tulo- ja menoarvion toteutumista.

Tilintarkastustuomioistuin vastaa unionin varainkäytön ulkoisesta tarkastuksesta, jonka perusteella laadittu vuosikertomus julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

Lisäksi tuomioistuin antaa Euroopan parlamentille ja Euroopan unionin neuvostolle tarkastuslausuman, jonka pohjalta parlamentti päättää tili- ja vastuuvapauden myöntämisestä Euroopan komissiolle.

Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin koostuu 15 jäsenestä, jotka Euroopan unionin neuvosto nimittää kuultuaan Euroopan parlamentin lausunnon. Nizzan sopimuksen perusteella tuomioistuimessa on oltava yksi edustaja kustakin jäsenmaasta. Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuimen toimipaikka on Luxemburgissa.”

Katso myös: Euroopan unionin virallinen lehti, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 180-181). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm>]; Europa - Julkaisutoimisto - Toimielinten yhteiset tekstinlaadinnan ohjeet [<http://eur-op.eu.int/code/fi/fi-10000.htm>]

Euroopan unionin erillisvirastot

”Euroopan unionilla on ns. erillisvirastoja, jotka on perustettu jonkin tietyn teknisen, tieteellisen tai hallinnollisen tehtävän hoitamista varten. Ensimmäiset erillisvirastot ovat aloittaneet toimintansa jo 1970-luvulla. Valtaosa nykyisistä viidestätoista erillisvirastosta on kuitenkin aloittanut toimintansa 1990-luvulla. Erillisvirastot hoitavat itsenäisesti niille annettuja tehtäviä ja yhdistävänä tekijänä virastoilla on niiden yhdenmukainen organisaatiomalli.

Virastot on karkeasti jaettavissa neljään eri kategoriaan: sisämarkkinoiden toimintaa edistävät virastot (esim. *Euroopan lääkearviointivirasto* ja *Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen*), seurantavirastot (esim. *Euroopan ympäristökeskus EEA*), sosiaalialan erillisvirastot (esim. Euroopan työterveys- ja työturvallisuusvirasto) sekä Euroopan unionin toiminnan kannalta erityisosaamista omaavat erillisvirastot (esim. Euroopan unionin elinten käänöskeskus). Kunkin viraston kotipaikka päätetään tapauskohtaisesti ja virastojen sijoittaminen eri jäsenmaihin onkin usein poliittisten kiistojen kohteena. EU:n kemikaalivirasto tullaan sijoittamaan Suomeen.”

Katso myös: OLAF

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#AGENCIES>]

Europol

”Euroopan poliisivirasto (Europol) on toiminut vuodesta 1999. Nykymuotoista Europolia edelsi vuosina 1994–1999 toiminut *Europolin huumausaineyksikkö (EDU)*, jonka tehtävät siirtyivät sittemmin Europolille. Europol toimii yhteistyöorganisaationa vakavien rikollisuuden muotojen, kuten huumekaupan, järjestäytyneen laittoman maahanmuuton, ihmiskaupan, rahanväärennöksen ja terrorismin ehkäisemisessä. Europol ei sinällään koostu omista poliisivoimista, vaan sen toiminta perustuu jäsenvaltioiden viranomaisten väliseen tiedonvaihtoon ja yhteisiin tietojärjestelmiin. Europolin kotipaikka on Haag.”

Katso myös: Eurojust, oikeuden, turvallisuuden ja vapauden alue

Lähteet: SCADPlus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#e11>], Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 863-864). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Komitologiajärjestelmä

”Komitologiajärjestelmällä viitataan menettelyyn, jossa jäsenvaltioiden edustajista koostuvat komiteat seuraavat komission täytäntöönpanovallan käyttöä. Komiteat ovat erilaisia keskustelufoorumeita, joissa komissio ja kansallisen tason edustajat käyvät vuoropuhelua. Tämän menettelyn tavoitteena on taata, että jäsenmaiden kansalliset olosuhteet tulevat huomioiduiksi säädösten täytäntöönpanossa. Komiteat jakautuvat kolmeen eri ryhmään. Neuvoa antavat komiteat antavat lausuntoja, jotka komission tulee huomioida. Hallintokomiteat voivat määräenemmistöllä siirtää komission päättämät toimenpiteet edelleen neuvostolle, joka voi omalla määräenemmistö päätöksellä tehdä eriävän päätöksen. Säätelykomiteat voivat komission toimenpide-ehdotuksesta eriävällä määräenemmistö päätöksellä siirtää asian neuvoston päätettäväksi.

Komiteoiden toiminnalliset puitteet vakinaistettiin ensimmäisen kerran vuoden 1987 *komitologiapäätöksellä*. Komitologiapäätöstä uudistettiin 1999, ennen kaikkea Euroopan parlamentin aseman selkiyttämiseksi. Uudistuksen taustalla oli noussut tarve sallia parlamentin valvoa yhteispäätös menettelyssä hyväksytyjen säädösten täytäntöönpanoa. Uudella komitologiapäätöksellä pyrittiin parantamaan myös järjestelmän avoimuutta lisäämällä komiteoiden asiakirjojen saatavuutta.”

Katso myös: Euroopan komissio, Euroopan unionin neuvosto, yhteispäätös menettely, hallinnon avoimuus

Lähteet: SCADPlus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000k.htm#k10>], Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 211-215). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

OLAF

”Euroopan petoksantorjuntavirasto OLAF on riippumaton elin, joka tutkii Euroopan unionin toimi- ja muiden elinten toimintaa ja rahoitusta. OLAF on toiminut vuodesta 1999, jolloin se korvasi sitä edeltäneen *petostentorjunnan koordinoituyksikön*. Euroopan petoksantorjuntaviraston tehtävänä on torjua petoksia, lahjontaa ja muita sääntöjenvastaisuuksia. OLAF voi aloittaa tutkimukset unionin toimielimen tai jäsenmaan pyynnöstä tai omasta aloitteestaan. OLAF tekee myös yhteistyötä jäsenvaltioiden viranomaisten kanssa niiden toimien koordinoimiseksi. Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio nimeävät yhdessä OLAFin johtajan. Lisäksi OLAFilla on erillinen viisijäseninen valvontakomitea, joka valvoo OLAFin suorittamia tutkimuksia.”

Katso myös: Eurojust, Europol, hyvä hallinto

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#p7>]; Europa OLAF – tehtävät [http://europa.eu.int/comm/dgs/olaf/mission/index_fi.html]

Poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea

”Poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea osallistuu yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan määrittelyyn ja täytäntöönpanon valvontaan. Komitealla on merkittävä rooli unionin kriisinhallintatehtävien strategisessa johtamisessa ja poliittisessa valvonnassa. Poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea on pysyvästi koolla

ja sen jäsenistö koostuu jäsenvaltioiden edustajista. Rakenteena komitea on uusi ja sen perustamisesta päätettiin Nizzan Eurooppa-neuvostossa joulukuussa 2000. Nizzan kokouksessa perustettiin uusina eliminä myös sotilaskomitea ja sotilasesikunta. Kesällä 1999 nimettiin ensimmäinen Amsterdamin sopimuksella perustettu yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja.”

Katso myös: Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, sotilaskomitea, sotilasesikunta, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000p.htm#p4>]; UPI: EU:n ulko- ja turvallisuuspolitiikka > Tausta [http://www.upi-fii.fi/painopistealueet/eu/eu/eu_tausta.htm]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 883-884). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Euroopan unionin neuvosto ja YUTP/ETPP (yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka sekä Euroopan turvallisuus- ja puolustuspolitiikka) [http://ue.eu.int/pesc/intro_pesc/pres.asp?lang=fi]

Sotilaskomitea

”Jäsenmaiden puolustusvoimien komentajista koostuva komitea, jonka tehtävänä on antaa poliittisten ja turvallisuusasioiden komitealle neuvoja ja suosituksia sotilaallisissa kysymyksissä. Sotilaskomitea onkin eräänlainen jäsenmaiden välinen konfliktineston ja kriisinhallintatehtävien yhteistyöfoorumi. Lisäksi sotilaskomitean tehtävänä on ohjeistaa kaikkea EU:n puitteissa toteutettavaa sotilastoimintaa. Sotilaskomitea on yksi Nizzan Eurooppa-neuvoston kokouksessa joulukuussa 2000 kriisinhallintatehtäviä varten perustetuista uusista elimistä.”

Katso myös: Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea, sotilasesikunta, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

Lähteet: Neuvoston päätös Euroopan unionin sotilaskomitean perustamisesta [<http://ue.eu.int/pesc/military/fi/L27-4-fi.pdf>]; UPI: EU:n ulko- ja turvallisuuspolitiikka > Tausta [http://www.upi-fii.fi/painopistealueet/eu/eu/eu_tausta.htm]

Sotilasesikunta

”Sotilasesikunnan tehtävänä on unionin kriisinhallintatehtävien strateginen suunnittelu sekä tähän liittyvän politiikan ja päätöksenteon täytäntöönpano sotilaskomitean suositusten pohjalta. Lisäksi sotilasesikunta vastaa sotilaallisista tilannearvioista ja varhaisvaroituksesta. Sotilasesikunta toimii Euroopan neuvoston pääsihteeristön yhteydessä. Sen henkilöstö koostuu jäsenvaltioiden lähettämästä henkilöstöstä. Sotilasesikunta on yksi Nizzan Eurooppa-neuvoston kokouksessa joulukuussa 2000 kriisinhallintatehtäviä varten perustetuista uusista elimistä”

Katso myös: Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea, sotilaskomitea, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

Lähteet: Neuvoston päätös Euroopan unionin sotilasesikunnan perustamisesta [<http://ue.eu.int/pesc/military/fi/L27-7-fi.pdf>]

Unionin ulkoasiainministeri

”Uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa perustetaan unionin ulkoasiainministerin toimi. Ulkoasiainministerin toimessa yhdistyvät sekä ulkosuhdekomissaarin että yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkean edustajan tehtävät. Unionin ulkoasiainministeri toimiikin institutionaalisesti niin Euroopan komissiossa kuin Euroopan unionin neuvostossa. Komissiossa ulkoasiainministerin vastuulla ovat unionin ulkosuhteet ja ulkoisen toiminnan koordinaatio ja neuvostossa yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan hoitaminen.”

Katso myös: Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja, Euroopan komissio, Euroopan unionin neuvosto, perustuslaillinen sopimus

Lähteet: VNK:n selonteko konventin tuloksista ja valmistautumisesta HVK:hon [<http://www.vnk.fi/vn/liston/vnk.lsp?r=41554&k=fi&old=940>]

Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

”Amsterdamin sopimuksen myötä Euroopan unionin neuvoston pääsihteeri on toiminut myös yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkeana edustajana. Korkean edustajan tehtävänä on avustaa neuvostoa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa koskevassa päätöksenteossa ja päätösten täytäntöönpanossa. Korkea edustaja onkin eräänlainen yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan koordinaattori. Yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja voi myös puheenjohtajavaltion pyynnöstä edustaa neuvosta suhteessa kolmansiin tahoihin. Tulevaisuudessa korkean edustajan tehtävät sulautetaan uudella perustuslaillisella sopimuksella perustettavan unionin ulkoasiainministerin toimeen.”

Katso myös: Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka, Euroopan unionin neuvosto, poliittisten ja turvallisuusasioiden komitea, sotilaskomitea, sotilasesikunta

Lähteet: SCADPlus Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka – johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/r00001.htm>]; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y12a>]

Päätöksentekomenettelyt

Kuulemismenettely

”Kuulemismenettelyssä Euroopan unionin neuvosto on veloitettu pyytämään lausunnon Euroopan parlamentilta ennen kuin neuvosto antaa säädöksen komission ehdotuksesta. Kyseinen velvoite on määritely asianomaisen säädöksen oikeusperustassa. Kuultavia tahoja voivat olla myös talous- ja sosiaalikomitea, alueiden komitea ja tilintarkastustuomioistuin [TEIJA, OK?]. Lausunto ei kuitenkaan sido neuvostoa.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, Euroopan parlamentti, Euroopan komissio, oikeusperusta, talous- ja sosiaalikomitea, alueiden komitea, Euroopan tilintarkastustuomioistuin (vrt. Euroopan yhteisöjen tilintarkastustuomioistuin)

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y33>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 200-201). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Lainsäätämisyjärjestys

”[TEIJA, OTETAANKO MUKAAN?]”

Määräenemmistöpäätökset

”Määräenemmistö viittaa Euroopan unionin neuvoston päätöksenteossa vaadittavaan äänimäärään, joka edellytetään tietyistä asioista päätettäessä. Määräenemmistöpäätöksissä jäsenvaltioiden äänimäärää on painotettu väkiluvun mukaan. Unionin laajentumisen myötä myös määräenemmistöpäätösten äänen painotusta on tarkastettu. Nizzan sopimuksen nojalla edellytetään 1.11.2004 alkaen ns. *kaksoisenemmistöä*. Se tarkoittaa, että päätöksen hyväksyminen edellyttää määrätyn määrän ääniä sekä myös jäsenvaltioiden enemmistön tuen. Lisäksi saavutetun määräenemmistön tulee edustaa vähintään 62 prosenttia unionin väkiluvusta. Päätöksenteko määräenemmistöpäätösjärjestelmällä on korvaamassa aikaisemman yksimielisyysvaatimuksen. Useimmat määräenemmistöä edellyttävät päätökset tehdään nykyisin yhteispäätösmenettelyllä.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, laajentuminen, yhteispäätösmenettely

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000m.htm#m6>]

Sovittelumenettely

”Mikäli Euroopan unionin neuvosto ei hyväksy kaikkia Euroopan parlamentin yhteispäätösmenettelyn toisella käsittelykierroksella tekemiä muutosehdotuksia, siirrytään ns. sovittelumenettelyyn. Tätä varten kutsutaan koolle erillinen *sovittelukomitea*. Sovittelukomiteassa kohtaavat Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan parlamentin edustajat tasalukuisina. Komitea pyrkii luomaan molemmille osapuolille hyväksyttävän säädösehdotuksen. Mikäli tässä ei onnistuta, ehdotus hylätään.”

Katso myös: Yhteispäätösmenettely, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000s.htm#s11>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 206-207). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Säädösvallan siirto

”Uuden perustuslaillisen sopimuksen nojalla Euroopan komissio voi käyttää lainsäädäntövaltaa ns. siirretyn säädösvallan nojalla. Säädösvallan siirto viittaakin Euroopan parlamentille ja Euroopan unionin neuvostolle kuuluvan lainsäädäntövallan siirtämiseen Euroopan komissiolle. Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin

neuvosto voivat kuitenkin peruuttaa säädösvallan siirron ja säädös astuu voimaan vasta silloin, kun kumpikaan varsinainen lainsäädäntöelin ei sitä vastusta.”

Katso myös: Euroopan komissio, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, perustuslaillinen sopimus

Lähteet: Euroopan parlamentin valtuuskunta valmistelukunnassa. Yhteenveto valmistelukunnan hyväksymästä ehdotuksesta sopimukseksi Euroopan perustuslaista. [http://www.europarl.eu.int/comparl/conv/documents/synthese_fi.pdf]

Yhteispäätösmenettely

”Yhteispäätösmenettely otettiin käyttöön Maastrichtin sopimuksella 7.2.1992. Sen nojalla Euroopan parlamentti sai oikeudet antaa säädöksiä Euroopan unionin neuvoston ohella. Yhteispäätösmenttelyn soveltamisalaa laajennettiin edelleen Amsterdamin sopimuksella. Yhteispäätösmenttely onkin vahvistanut merkittävästi parlamentin lainsäädäntövaltaa ja asemaa unionin toimielinjärjestelmässä, minkä on katsottu edistäneen unionin päätöksenteon demokraattisuutta.

Yhteispäätösmenttely koostuu 1-3 käsittelykierroksesta. Menettely alkaa komission ehdotuksesta parlamentille ja neuvostolle. Mikäli Euroopan parlamentti ei esitä muutoksia ehdotukseen tai neuvosto hyväksyy kaikki parlamentin muutosehdotukset, voi neuvosto antaa säädöksen ensimmäisellä käsittelykierroksella. Mikäli neuvosto ei hyväksy parlamentin muutosehdotuksia, se muodostaa toista käsittelyä varten *yhteisen kannan*, joka toimitetaan Euroopan parlamentille. Euroopan parlamentti voi hyväksyä yhteisen kannan tai olla tekemättä päätöstä, jolloin säädös hyväksytään, tai se voi hylätä yhteisen kannan ehdottomalla enemmistöllään. Mikäli parlamentti ehdottaa muutoksia yhteiseen kantaan, voi neuvosto hyväksyä ne muutamia yksimielisyyttä edellyttäviä poikkeuksia lukuun ottamatta määräenemmistöllä. Jos neuvosto ei hyväksy parlamentin kaikkia muutosehdotuksia, siirrytään kolmanteen käsittelyyn, eli ns. sovittelumenettelyyn, jolloin neuvosto ja parlamentti yhdessä ratkaisevat säädöksen hyväksymisen tai hylkäämisen. Uuden perustuslaillisen sopimuksen myötä yhteispäätösmenttelyyn tullaan viittaamaan *lainsäädäntömenttelynä*.”

Katso myös: Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio, yhteistoimintamenettely, määräenemmistö päätökset, perustuslaillinen sopimus

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y13>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 203-206). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Yhteistoimintamenettely

”Yhteistoimintamenettely otettiin käyttöön 1986 Euroopan yhtenäisasiakirjalla. Se tähtäsi Euroopan parlamentin aseman vahvistamiseen yhteisön lainsäädäntömenttelyssä suhteessa Euroopan unionin neuvostoon. Maastrichtin sopimuksella sen rinnalle kuitenkin luotiin yhteispäätösmenttely, jonka piiriin valtaosa yhteistoimintamenettelyn alaan kuuluneista asioista on sittemmin siirretty. Amsterdamin sopimuksen jälkeen yhteistoimintamenettelyä on sovellettu vain muutamissa talous- ja rahaliittoa koskevista kysymyksistä.

Yhteistoimintamenettely alkaa komission ehdotuksesta, josta parlamentti antaa lausunnon. Euroopan unionin neuvosto antaa tämän jälkeen määränemmistöllä yhteisen kannan parlamentin toiseen käsittelyyn. Parlamentti voi hyväksyä kannan tai ehdottomalla enemmistöllä hylätä tai muuttaa sitä. Neuvosto voi yksimielisellä päätöksellä saattaa hylätyn kannan komission uuteen käsittelyyn, minkä jälkeen neuvosto voi hyväksyä sen määränemmistöllä tai muuttaa sitä yksimielisellä päätöksellä.”

Katso myös: Yhteispäätösmenettely, Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio, legitimizeetti, määränemmistö

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 202-203). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y14>]

Vallankäyttöön liittyvät periaatteet ja säännöt

Hyvä hallinto

”Hyvän hallinnon (eng. good governance) käsitteellä viitataan laajassa mielessä hyviksi ja tavoittelemisen arvoiseksi katsottuihin hallinnon periaatteisiin. Euroopan unionin toimielimiin ja päätöksentekoon kohdistunut kritiikki on johtanut *eurooppalaisen hallintotavan* uudistamispyrkimyksiin. Euroopan komission vuonna 2001 julkaiseman Eurooppalaisen hallintotavan valkoisessa kirjassa on mainittu viisi hyvän hallintotavan periaatetta: avoimuus, osallistuminen, vastuun selkeys, tehokkuus ja johdonmukaisuus.

Komission lisäksi Euroopan oikeusasiamies on kiinnittänyt huomiota hyvän hallinnon periaatteisiin ja niiden toteutumiseen. Oikeusasiamies käynnisti marraskuussa 1998 tutkimukset siitä, missä määrin unionin toimielimillä ja laitoksilla on käytössään hyvän hallinnon säännöstöjä. Syyskuussa 2001 Euroopan parlamentti hyväksyi hyvän hallintotavan säännöston, jota unionin toimielinten, laitosten ja virkamiesten on noudatettava suhteessa kansalaisiin. Hyväksytty säännöstö perustui oikeusasiamiehen 1999 antamaan ehdotukseen. Oikeus hyvään hallintoon vahvistettiin myös osaksi unionin perusoikeuskirjaa joulukuussa 2000.”

Katso myös: Euroopan oikeusasiamies, avoimuusperiaate, perusoikeuskirja

Lähteet: Eurooppalainen hallintotapa valkoinen kirja [http://europa.eu.int/eur-lex/fi/com/cnc/2001/com2001_0428fi01.pdf]; Euroopan oikeusasiamiehen vuosikertomus 2002; ScadPlus-sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#GOVERNANCE>]

Pilarirakenne

”Euroopan unioni perustuu ns. pilarirakenteeseen, jolla viitataan omaksuttuun päätöksentekomalliin eri politiikkalohkoilla. Pilarirakenne astui voimaan sopimuksella Euroopan unionista, joka allekirjoitettiin Maastrichtissa 7.2.1992. Pilarirakenne koostuu kolmesta erillisestä pilarista. Euroopan unionia edeltänyt Euroopan yhteisö sekä talous- ja rahaliitto (EMU) muodostavat ensimmäisen pilarin, jonka alalla toteutetaan ylikansallista päätöksentekoa. Unionin toisen pilarin muodostaa ulko- ja

turvallisuuspoliittinen yhteistyö ja kolmannen yhteistyö oikeus- ja sisäasioissa. Toinen ja kolmas pilari perustuvat hallitustenväliseen yhteistyöhön. Uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa pilarirakenne tulee poistumaan.”

Katso myös: Euroopan unioni, Euroopan yhteisö, talous- ja rahaliitto

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 10-12). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Suhteellisuusperiaate

”Suhteellisuusperiaate edellyttää, että yhteisön toimielinten säädöksillä ja muilla toimenpiteillä ei saa ylittää sitä, mikä on tarkoituksenmukaista ja tarpeellista niillä tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi. Toisin sanoen käytettävät toimenpiteet ja niistä koituvat mahdolliset haittavaikutukset tulee suhteuttaa tavoiteltavaan päämäärään. Suhteellisuusperiaate kuuluu yhteisön oikeuden johtaviin oikeusperiaatteisiin, jotka ohjaavat yksittäisten oikeusnormien tulkintaa. Suhteellisuusperiaate velvoittaa niin unionin toimielimiä, jäsenvaltioita kuin yksityisiä tahoja.”

Katso myös: Toimivallan siirtämisen periaate, toissijaisuusperiaate (subsidiariteetti)

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 39-43). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Toissijaisuusperiaate (subsidiariteetti)

”Toissijaisuus-, eli subsidiariteettiperiaatteen nojalla unionin tulee toimia vain siltä osin, kun toiminnan tavoitteet ovat unionin tasolla paremmin saavutettavissa kuin kansallisella, alueellisella tai paikallisella tasolla. Toissijaisuusperiaatteen nojalla päätökset pyritäänkin tekemään mahdollisimman lähellä kansalaisia. Toissijaisuusperiaate ei kuitenkaan koske niitä asioita, joissa Euroopan unionilla on yksinomaista toimivaltaa, vaan sitä noudatetaan ns. jaetun toimivallan alalla. Uuden perustuslaillisen sopimuksen nojalla kansalliset parlamentit valvovat toissijaisuusperiaatteen toteutumista.”

Katso myös: Toimivalta, pilarirakenne

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 10-12). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000t.htm#t10>]; Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista [<http://register.consilium.eu.int/pdf/fi/03/cv00/cv00850fi03.pdf>]

Toimivallan siirtämisen periaate

”Toimivallan siirtämisen periaatteen mukaan unionin tulee toimia jäsenvaltioiden sille antaman toimivallan puitteissa perussopimuksissa asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Unionin toimivalta vaihtelee eri asiakysymyksissä, jotka on jaettu unionin pilarirakenteen mukaisesti. Unionilla on tietyissä asioissa yksinomaista toimivaltaa, joka syrjäyttää jäsenvaltioiden toimivallan kyseisessä asiassa. Yksittäisen jäsenmaan lainsäädäntö ei myöskään saa olla ristiriidassa unionin tavoitteiden kanssa

yksinomaisen toimivallan alalla. Niin sanottua jaettua toimivaltaa unioni käyttää yhdessä jäsenmaiden kanssa.”

Katso myös: Toimivalta, pilarirakenne

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 49-54).; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000t.htm#COMPETENCES>]

Muut

EU:n budjetti

”Euroopan unionin talousarvio katetaan jäsenmailta kerätyillä *jäsenmaksuilla*. Jäsenmaksut määräytyvät jäsenmaiden bruttokansantulon ja arvonlisäverokertymän sekä unionin maataloustullien ja tuontimaksujen mukaan. Vuosittain tehtävä unionin talousarvio perustuu ns. *rahoituskehykseen*, joka käsittää menokaton budjetin eri luokille. Unionin taloudellinen itsenäisyys perustuu ajatukseen unionin *omista varoista*, mikä tarkoittaa sitä, että unioni päättää itsenäisesti jäsenmaiden sille siirtämien varojen käyttämisestä. Unionin omien varojen osuus voi olla korkeintaan 1,27% jäsenmaiden yhteenlasketusta bruttokansantulosta.

Budjettivaltaa Euroopan unionissa käyttävät Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan parlamentti. Komissio tekee ehdotuksen talousarviosta, minkä jälkeen se siirtyy neuvoston ja parlamentin käsiteltäväksi. Neuvosto päättää perussopimuksissa määritellyistä pakollisista menoista, mutta muu osuus budjetista, ns. ei-pakolliset menot, edellyttää parlamentin hyväksyntää. Lopullisen hyväksynnän tai hylkäävän päätöksen koko budjetille antaa Euroopan parlamentti. Viime aikoina Euroopan unionin piirissä on keskusteltu budjetin rahoittamisesta jäsenvaltioilta kerättävän maksun sijasta ns. *EU-verolla*.”

Katso myös: Euroopan parlamentti, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan komissio

Lähteet: ScadPlus Sanasto (omat varat) [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000o.htm#o4>]; ScadPlus Sanasto (talousarvio) [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000t.htm#t17>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 329-331).

Euroopan unionin virallinen lehti (official journal)

”Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistaan kaikki unionin piirissä tuotettu säädösaineisto sekä valtaosa lainsäädännön valmisteluaineistosta. Virallinen lehti julkaistaan kaikilla unionin kielillä ja se noudattaa yhdenmukaista rakennetta. Virallisessa lehdessä julkaistaan säädöstekstit (vrt. asetukset, direktiivit, päätökset ja suositukset), kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset, EU:n yleissopimukset sekä mm. säädösten valmisteluasiakirjat, parlamentissa esitetyt kysymykset vastauksineen, komission ja neuvoston tiedonannot ja perustamissopimusta täydentävät ja muuttavat sopimukset.”

Katso myös: Euroopan parlamentti, Euroopan komissio, Euroopan unionin neuvosto, asetus, direktiivi, päätös

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 898-899). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Lobbaus

”Etujärjestöjen ja painostusryhmien unionin toimielimiin kohdistamaan painostustoimintaan viitataan käsitteellä lobbaus. Etujärjestöt pyrkivät vaikuttamaan päätöksentekoon niin virallisten kuulemismenettelyjen kuin epävirallisten kanavien kautta. Keskeinen painostustoiminta kohdistuu komissioon, jonka työhön pyritään vaikuttamaan jo säädöksiä valmisteltaessa. Kansallisen tason etujärjestöt ovat yleensä järjestäytyneet yleiseurooppalaisten katto-organisaatioiden alle. Keskeisiä EU-tason etujärjestöjä ovat maataloustuottajien *COPA*, työntekijäjärjestö *ETUC* sekä Euroopan teollisuusliitto *UNICE*.”

Katso myös: Euroopan komissio

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 195). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

5. EU:n oikeusjärjestelmä

Acquis Communautaire

”*Yhteisön säännöstö*, joka käsittää kaikkia Euroopan unionin jäsenmaita sitovan normiston. Yhteisön säännöstö sisältää yhteiset oikeudet ja velvollisuudet ja se on luonteeltaan kehittyvä. Yhteisön säännöstöön kuuluvat perussopimusten sisältö, periaatteet ja tavoitteet sekä perussopimusten nojalla hyväksytyt lainsäädäntö ja Euroopan tuomioistuimen oikeuskäytäntö. Lisäksi yhteisön säännöstö kattaa unionin antamat julkilausumat ja päätöslauselmat, yhteiseen ulko- ja turvallisuuspolitiikkaan liittyvät asiakirjat, oikeus- ja sisäasioita koskevat asiakirjat sekä yhteisön kansainväliset sopimukset ja jäsenmaiden keskenään tekemät unioniasioita koskevat sopimukset.”

Katso myös: Euroopan unioni, jäseneksi liittyminen, pilarirakenne

Lähteet: SCADPlus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000a.htm#a2>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 105-106). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Asetus

”*Säädös*, joka sitoo sellaisenaan kaikkia jäsenvaltioita. Asetukset astuvat voimaan samanaikaisesti kaikissa unionin jäsenmaissa ja niitä sovelletaan yhdenmukaisesti. Minkään jäsenvaltion kansallinen lainsäädäntö ei saa olla asetuksen kanssa ristiriidassa. Uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa on asetuksen sijaan omaksuttu termi *eurooppalaki*.”

Katso myös: Direktiivi, päätös, Euroopan unionin neuvosto, Eurooppa-valmistelukunta

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000)
Eurooppaoikeus (s. 66-68).; Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Eurooppa-
valmistelukunta (2003) Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista, Euroopan

yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto, 2003; Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita. Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Avoim koordinaatio

”Eurooppa-neuvoston Lissabonin erityiskokouksessa 23.-24.3.2000 sovitussa strategiassa (vrt. Lissabonin strategia) esitelty koordinaatiomenetelmä, joka tähtää toimintatapojen yhdenmukaistamiseen tietyillä politiikkalohkoilla. Käytännössä tähän pyritään määrittelemällä jäsenmaille yhdenmukaiset aikataulut unionin strategisten tavoitteiden saavuttamiseksi kansallisiin eroihin suhteutettujen erityistavoitteiden ja yhdenmukaisten toimenpiteiden avulla. Avoimen koordinaation täytäntöönpanossa pyritään myös hyödyntämään toimenpiteiden määräaikaista seuranta ja arviointia sekä ns. hyvien toimintatapojen kartoittamista.”

Katso myös:

Lähteet: Puheenjohtajan päätelmät Lissabonin Eurooppa-neuvosto 23. ja 24. maaliskuuta 2000

[<http://ue.eu.int/newsroom/LoadDoc.asp?MAX=1&BID=76&DID=60939&LANG=5>];

Euroopan sosiaalipolitiikan analyysiverkosto: avoin koordinaatio

[http://www.stakes.info/euso/Avoim_koordinaatio.htm]

Direktiivi

”Säädös, joka velvoittaa kunkin jäsenmaan muuttamaan omaa kansallista lainsäädäntöään direktiivin antaman ohjeen mukaiseksi tietyn määräajan kuluessa. Uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa on direktiivin sijaan omaksuttu termi *eurooppapuitelaki*.”

Katso myös: Asetus, päätös, Euroopan unionin neuvosto, Eurooppa-valmistelukunta

Lähteet: Euroopan komissio (1996) Eurooppa-tiedon käsikirja, Edita, Helsinki; Eurooppa-valmistelukunta (2003) Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista, Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto, 2003; Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 68-79) . Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Ensisijaisuusperiaate (etusijaperiaate)

”Ensisijaisuusperiaate takaa, että kansallisen tason oikeuden ja yhteisön oikeuden ristiriitatilanteissa yhteisön oikeus asetetaan aina etusijalle. Kansallinen oikeus ei voi myöskään kumota tai muuttaa yhteisön oikeutta. Ensisijaisuusperiaate kuuluu yhteisön oikeuden ja kansallisten oikeusjärjestelmien suhdetta määrittäviin rakenteellisiin periaatteisiin, jotka ovat kehittyneet Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen tulkintojen myötä.”

Katso myös: Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Lähteet: EUR-Lex – tietoa EU:n oikeudesta [http://europa.eu.int/eur-lex/fi/about/abc/abc_13.html]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 20-21, 26-27). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

EU:n oikeushenkilöllisyys

”Uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa unionille perustetaan yhtenäinen oikeushenkilöllisyys. Aiemmin alkuperäisillä yhteisöillä oli oikeushenkilöllisyys, mutta unionilla ei. Oikeushenkilöllisyys luo unionille yhtenäisen oikeustoimikelpoisuuden niillä alueilla, millä sillä on toimivaltaa. Euroopan Unioni voi esiintyä yhtenäisenä osapuolena esimerkiksi kansainvälisissä sopimuksissa.”

Katso myös: Perustuslaillinen sopimus, toimivalta

Lähteet: VNK:n selonteko konventin tuloksista ja valmistautumisesta HVK:hon [<http://www.vnk.fi/vn/liston/vnk.lsp?r=41554&k=fi&old=940>]; [TEIJAN KOMMENTIT]

Hallitustenvälinen konferenssi (HVK)

”Hallitustenvälinen konferenssi (HVK) on foorumi, jossa jäsenmaiden hallitukset sopivat perussopimukseen tehtävistä muutoksista ja tarkistuksista. Myös toimielinrakenteen muutokset tehdään hallitustenvälisessä konferenssissa käytyjen keskustelujen pohjalta. Euroopan unionin neuvosto päättää HVK:n avaamisesta jonkin jäsenvaltion tai komission aloitteesta. Ennen päätöstä neuvosto pyytää aiheesta Euroopan parlamentilta ja tarvittaessa myös Euroopan komissiolta lausunnon. Jäsenvaltioiden hallitusten edustajista ja komission edustajasta koostuva työryhmä vastaa konferenssin valmisteluista ja se raportoi työnsä etenemisestä yleisten asioiden neuvostolle. Varsinaiset päätökset mahdollisista muutoksista tehdään valtioiden ja hallitusten päämiesten kesken Eurooppa-neuvostossa.”

Katso myös: Euroopan unionin neuvosto, Eurooppa-neuvosto, laajentuminen, perussopimus

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000h.htm#h1>]; Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita.

Harmonisointi

”Harmonisoinnilla viitataan unionin jäsenmaiden lainsäädännön lähentämiseen. Harmonisointi on perinteisesti tähdännyt sisämarkkinoiden esteiden karsimiseen. Keskeisenä harmonisoinnin instrumenttina on käytetty direktiiviä, joka velvoittaa kunkin jäsenmaan muuttamaan omaa kansallista lainsäädäntöään direktiivin antaman ohjeen mukaiseksi.”

Katso myös: Direktiivi

Lähteet: Weidenfeld & Wessels (2002) Europa von A bis Z (ed.) Bundeszentrale für Politische Bildung, Bonn.

Kompetenssi-kompetenssi

”Toimivaltaan luoda uusia valtuuksia ja määrittellä toimivallan jakoa on viitattu ns. kompetenssi-kompetenssin käsitteellä. Euroopan unionissa jäsenmaat määrittelevät toimivallan jaon unionin ja jäsenmaiden välillä, eikä Euroopan unionilla ole toimivaltaa

luoda itselleen uusia valtuuksia. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että valta unionin perustana olevien sopimusten muuttamiseen on jäsenmailla, jotka päättävät tästä yksimielisesti.”

Katso myös: Toimivalta, Primääri- / sekundäärioikeus, ratifioiminen

Lähteet: EUR-Lex – tietoa EU:n oikeudesta [http://europa.eu.int/eur-lex/fi/about/abc/abc_13.html];

Oikeusperusta (oikeudellinen perusta)

”Oikeudellinen normi, johon unionin toimivalta kulloinkin käsiteltävässä asiassa perustuu. Oikeusperusta määrää, mikä toimielin on kulloinkin oikeutettu antamaan säädösehdotuksen, mitkä toimielimet osallistuvat päätöksentekoon ja mitä säädösmenettelyä ja säädöstyyppiä kulloinkin sovelletaan. Oikeusperusta määrittääkin niin unionin ja jäsenvaltioiden kuin eri toimielimien suhdetta toimivaltakysymyksissä. Virheelliseen oikeusperustaan perustuva säädös voidaan kumota Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa.”

Katso myös: Toimivalta, primääri- / sekundäärioikeus, Euroopan yhteisöjen tuomioistuin

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 191-192). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Perussopimus

”Perussopimuksilla tarkoitetaan alkuperäisten yhteisöjen perustamissopimuksia, Maastrichtin unionisopimusta sekä Amsterdamin ja Nizzan perussopimuksia muuttavia sopimuksia. Alkuperäisten yhteisöjen perustamissopimukseen kuuluvat Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustamissopimus (vrt *Pariisin sopimus*) 18.4.1951 sekä Roomassa 25.3.1957 solmitut Euroopan atomienergiayhteisön (Euratom) perustamissopimus sekä Euroopan talousyhteisön perustamissopimus. Neljäs edellisiin rinnastettava perussopimus on sopimus Euroopan unionista, joka solmittiin Maastrichtissa 7.2.1992. Tämän lisäksi perussopimuksiksi lasketaan myös perustamissopimuksia ja unionisopimusta muuttavat ja täydentävät sopimukset. Niitä ovat mm. 2.10.1997 allekirjoitettu *Amsterdamin sopimus* ja 26.2.2001 allekirjoitettu *Nizzan sopimus*. Amsterdamin sopimuksella tehdyt muutokset vaikuttivat ennen kaikkea vapauden, turvallisuuden ja oikeuden alueeseen, unionin kansalaisuuteen ja ulkosuhteisiin, kun taas Nizzan sopimuksen muutokset kohdentuivat laajentumisen erityiskysymyksiin.”

Katso myös: primääri- / sekundäärioikeus, Euroopan hiili- ja teräsyhteisö (EHTY), Euratom, Euroopan talusyhteisö (EEC), Euroopan unioni, hallitustenvälinen konferenssi

Lähteet: Amsterdamin sopimus: käyttäjän opas [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/a09000.htm>]; Nizzan sopimus: käyttäjän opas [http://europa.eu.int/scadplus/nice_treaty/introduction_fi.htm]; Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita.

Perustuslaillinen sopimus

”Eurooppa-neuvosto kutsui Laekenin julistuksella joulukuussa 2001 koolle Eurooppa-valmistelukunnan (konventti), jonka tehtäväksi annettiin unionin keskeisten ongelmien ja tulevaisuudenhaasteiden käsitteleminen. Eurooppa-valmistelukunta aloitti työnsä helmikuussa 2002. Työn lopputuloksena syntyi ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista, joka julkaistiin heinäkuussa 2003. Uusi perustuslaillinen sopimus pyrki selkeyttämään toimivallanjakoa, yksinkertaistamaan unionin toimintavälineitä, lisäämään unionin päätöksenteon demokraattisuutta, avoimuutta ja tehokkuutta sekä huomioimaan laajentumisen asettamat haasteet. Lisäksi perustuslailliseen sopimukseen sulautettiin aiemmat perussopimukset. Euroopan unionille myös perustettiin oma yhtenäinen oikeushenkilöllisyys. [HYVÄKSYMINEN]”

Katso myös: Eurooppa-valmistelukunta (konventti), perussopimus, EU:n oikeushenkilöllisyys, perusoikeuskirja

Lähteet: Laekenin julistus [<http://european-convention.eu.int/pdf/LKNFI.pdf>]; SCAD Plus Sanasto (Laekenin julistus) [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000l.htm#LAEKENDECLARATION>]; SCADPlus Sanasto (Eurooppa-valmistelukunta) [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#CONVENTION>]; Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista [<http://register.consilium.eu.int/pdf/fi/03/cv00/cv00850fi03.pdf>]

Primääri- / sekundäärioikeus

”Euroopan unionin primäärioikeudella viitataan unionin perustan luoviin jäsenmaiden välisiin sopimuksiin, joihin unionin toimivalta perustuu. Primäärioikeudelliset sopimukset on jaettavissa neljään eri ryhmään: alkuperäiset perustamissopimukset, perustamissopimuksia muuttavat sopimukset, liittymissopimukset sekä perustamissopimuksia täydentävät sopimukset. Primäärioikeuden muuttaminen on viimekädessä jäsenvaltioiden hallitusten tehtävissä ja muutokset astuvat voimaan vasta kaikkien jäsenmaiden ratifioitua ne. Liittyessään unionin jäseneksi uudet jäsenvaltiot joutuvat hyväksymään yhteisön säännösten (vrt. *acquis communautaire*).

Sekundäärioikeudella viitataan ns. johdettuun yhteisön oikeusnormistoon, jota unionin toimielimet antavat perussopimusten (vrt. primäärioikeus) mukaisten tehtäviensä toteuttamiseksi. Sekundäärioikeus muodostuu säädöksistä, eli asetuksista, direktiiveistä ja päätöksistä.”

Katso myös: Perussopimus, Euroopan unioni, ratifioiminen, kompetenssi-kompetenssi, *Acquis communautaire*, asetus, direktiivi, päätös

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 55-66). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki. SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y17>]

Päätös

”Päätös velvoittaa kaikilta osiltaan niitä, joille se on osoitettu. Päätöksiä voidaan osoittaa joko jäsenvaltioiden hallituksille tai yksityisille oikeussubjekteille. Päätöksillä pyritään yksittäistapauksissa täydentämään lainsäädäntöä ja niitä käytetään yleensä täydentämään asetuksilla ja direktiiveillä säädetyjä asioita.”

Katso myös: Asetus, direktiivi, Euroopan unionin neuvosto, Euroopan parlamentti

Lähteet: Euroopan komissio (1996) Eurooppa-tiedon käsikirja, Edita, Helsinki; Eurooppa-valmistelukunta (2003) Ehdotus sopimukseksi Euroopan perustuslaista, Euroopan yhteisöjen virallisten julkaisujen toimisto, 2003; Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 79-82) . Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Ratifiointi

”Menettely, jolla perussopimukseen tehdyt muutokset vahvistetaan kansallisen käsittelyn pohjalta. Nykyisellään kaikki yhteisön primäärioikeuteen kohdistuvat muutokset edellyttävät niiden hyväksymistä kansallisella tasolla. Joissakin jäsenmaissa perussopimusten ratifiointi edellyttää usein myös kansanäänestystä.”

Katso myös: Primääri- / sekundäärioikeus, Acquis Communautaire

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 62-63, 386-387). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Suora sovellettavuus

”Suora sovellettavuus tarkoittaa, että yhteisön normistoa sovelletaan jäsenmaissa välittömästi. Oikeusnormin *välitön sovellettavuus* tarkoittaa, että kyseisen normin voimaantuminen ei edellytä sen muuntamista kansalliseksi lainsäädännöksi. Lisäksi yhteisön oikeudella on *välittömiä oikeusvaikutuksia*, minkä nojalla siihen voidaan tietyn edellytyksin vedota suoraan kansallisissa tuomioistuimissa.”

Katso myös:

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 25-26). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Toimivalta (kompetenssi)

”Euroopan unionilla on ns. siirrettyä toimivaltaa (vrt. *kompetenssi*), jonka jäsenmaat ovat perussopimusten nojalla sille luovuttaneet. Viimekädessä toimivallan siirto takaa EU:lle valtuudet tehdä päätöksiä ja antaa uutta lainsäädäntöä tietyissä kysymyksissä. Toimivallanjako jäsenmaiden ja Euroopan unionin välillä noudattaa ns. pilarirakennetta, joka määrittelee EU:n toimivaltaa eri politiikkalohkoilla. Kansallisella tasolla toimivallan siirto kaventaa jäsenmaiden lainsäädäntö-, budjetti-, sopimuksenteko- ja tuomiovaltaa. Euroopan unionilla on tietyissä kysymyksissä *yksinomaista toimivaltaa*, mikä tarkoittaa että vain Euroopan unioni voi käyttää lainsäädäntövaltaa kyseisessä asiassa. Joillakin politiikkalohkoilla Euroopan unioni käyttää myös *jaettua toimivaltaa* yhdessä jäsenmaiden kanssa. Jaetun toimivallan alalla myös jäsenmailla on valta antaa lainsäädäntöä, edellyttäen ettei unioni ole kyseisessä asiassa käyttänyt omaa

toimivaltaansa. Niin sanottujen *tukitoimien* alalla unioni voi toteuttaa jäsenvaltioiden toimintaa tukevia tai täydentäviä toimia, jotka eivät kuitenkaan syrjäytä jäsenvaltioiden toimivaltaa kyseisessä asiassa.”

Katso myös:

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y31>];
Valtioneuvosto: EU ja toimivalta
[<http://www.government.fi/vn/liston/base.lsp?r=1701&k=fi&old=723>]

6. EU:n politiikat

Yksinomainen toimivalta

Kauppapolitiikka

”Euroopan unionin kauppapolitiikka perustuu jäsenmaiden välille synnytettyyn vapaakauppa-alueeseen sekä toisaalta yhteisten ulkotullien kautta luotuun tulliliittoon. Käytännössä yhteistä kauppapolitiikkaa on harjoitettu 1957 Rooman sopimuksella luodun Euroopan talousyhteisön synnyn myötä. Keskeiset instrumentit yhteiselle kauppapolitiikalle ovat yhteiset ulkotullit, polkumyynnin vastaiset toimet sekä unionin ulkopuolisissa maissa kilpailua vääristävää valtion tukea nauttivien tuotteiden erityistullit. Lisäksi unioni pyrkii edesauttamaan jäsenmaiden vientiyritysten pääsyä unionin ulkopuolisten maiden markkinoille.

Unioni soveltaa maailmankauppajärjestö WTO:n jäseniin ns. *suosituimmuuslauseketta*, minkä nojalla unioni kohtelee kauppasuhteissaan kaikkia WTO:n jäsenmaita yhdenmukaisesti. Euroopan unionilla on kuitenkin myös erinäisille kehitysmailla suunnattuja tullietuuksia. Maataloustuotteiden osalta on unionin piirissä perinteisesti noudatettu ns. *yhteisöpreferenssiä*, jolla on pyritty suojaamaan unionin maataloustuotantoa unionin ulkopuolista tuontia vastaan.”

Katso myös: Kehitysmaapolitiikka

Lähteet: Understanding the WTO: basics. Principles of the trading system [http://www.wto.org/english/thewto_e/whatis_e/tif_e/fact2_e.htm]; SCADPlus Kehitysyhteistyö, johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/r12000.htm>]; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y4>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 633-634). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Kilpailupolitiikka

”Euroopan unionin kilpailupolitiikka säätelee tiukasti jäsenvaltioiden rajat ylittävää kauppaa ja pyrkii edistämään sisämarkkinoiden toimintaa. Kilpailulainsäädännöllä on puututtu yritysten välisiin yhteenliittymiin ja sopimuksiin, joilla on katsottu olevan kilpailua vääristävä vaikutus yhteismarkkinoihin. Myös *määräävän markkina-aseman väärinkäyttö* on unionin kilpailupolitiikan nojalla pyritty estämään ja suuret yritysfuusiot on hyväksyttävä Euroopan komissiossa. Euroopan unioni on myös kiinnittänyt huomiota *valtioiden tukitoimiin* (esim. telakkatukiin) ja niiden kilpailullisiin vaikutuksiin.

Lisäksi unionin kilpailupolitiikalla on pyritty estämään *monopoli*en syntyä sekä purkamaan olemassa olevia monopoleja. Tämä on merkinnyt myös monien perinteisesti julkisen sektorin toimien vapauttamista kilpailulle. Kilpailun vapauttamisessa on kuitenkin pyritty varmistamaan, ettei siitä koidu eurooppalaisille yrityksille kilpailuhaittaa maailmankaupassa ja että yleishyödyllisten palveluiden (vrt. peruspalveluiden) tuottaminen pystytään turvaamaan.”

Katso myös: Kauppapolitiikka

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000k.htm#k14>]; Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita.

Rahapolitiikka

”Suunnitelmia yhteisestä talous- ja rahaliitosta on EY:n jäsenmaiden piirissä hahmoteltu jo 1970-luvun alusta saakka, mutta hanke eteni merkittävästi vasta Euroopan valuuttajärjestelmän (EMS) astuttua voimaan 1979. Euroopan valuuttajärjestelmä koostui yhteisestä valuuttayksiköstä (ECU), valuuttakurssimekanismista (ERM) ja rahoitus- ja luottojärjestelyistä. Varsinainen talous- ja rahaliitto (EMU) luotiin vuonna 1992 solmitulla sopimuksella Euroopan unionista, joka sisälsi sitovan toteuttamissuunnitelman talous- ja rahaliitosta. Talous- ja rahaliitto tähtäsi talous- ja rahapolitiikan yhdenmukaistamiseen ja sen perimmäisenä tavoitteena oli yhteisen valuutan, Euron, käyttöönotto.

Talous- ja rahaliitto toteutettiin kolmessa vaiheessa. EMUn ensimmäinen vaihe (1.7.1990-31.12.1993) tähtäsi jäsenvaltioiden pääomaliikkeiden vapauttamiseen, talouspolitiikkojen yhdenmukaistamiseen ja keskuspankkien yhteistyön lähentämiseen. EMUn toisen vaiheen (1.1.1994-31.12.1998) aikana perustettiin Euroopan rahapoliittinen instituutti (ERI) ja sitä seurannut Euroopan keskuspankki (EKP). Talous- ja rahaliiton kolmannessa vaiheessa (1.1.1999 alkaen) Euroopan keskuspankki aloitti toimintansa ja yhteisvaluutta Euro korvasi 1.1.2002 kansallisen valuutan 12 *euroalueen* maassa.”

Katso myös: Euro, Euroopan keskuspankki

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 741-747). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000t.htm#t3>]; Kempainen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita

Jaettu toimivalta

Alue- ja rakennepolitiikka

”Euroopan unionin alue- ja rakennepolitiikka pyrkii tasoittamaan alueellisia kehitys- ja elintasoeroja. Alue- ja rakennepolitiikkaan kohdennetut varat muodostavatkin merkittävän osan Euroopan unionin budjetista. Keskeisiä alue- ja rakennepolitiikan instrumentteja ovat erilaiset *rakennerahastot*. Näistä merkittävimpiä ovat Euroopan sosiaalirahasto (European Social Fund), Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto (EMOTR) ja Euroopan aluekehitysrahasto. Lisäksi unionilla on erillinen

koheesiorahasto, joka on kohdennettu ympäristönsuojelun ja liikenneinfrastruktuurin kehittämishankkeisiin niissä unionin jäsenmaissa, joiden bruttokansantuote on keskimääräistä alhaisempi. Keskeisessä roolissa unionin alue- ja rakennepolitiikassa onkin alueellisen kehityksen yhdenmukainen tilastointi, mitä varten on kehitetty ns. *NUTS alueluokitusta*.

Eurooppa-neuvosto hyväksyi Berliinissä maaliskuussa 1999 ns. Agenda 2000 toimintaohjelman, joka alue- ja rakennepolitiikan alalla tähtäsi ennen kaikkea rakennerahastojen ja koheesiorahaston toiminnan kehittämiseen sekä unionin laajentumisen *koheesiopolitiikalle* asettamien haasteiden kartoittamiseen. Agenda 2000 käsitti myös vuosille 2000-2006 lasketun rahoituskehityksen. Unionin seuraava alue- ja rakennepolitiikan toimintaohjelma on *Agenda 2007*. Unionin alue- ja rakennepolitiikan toiminnallisessa keskiössä ovat myös ns. *yhteisöaloitteet*, jotka ovat Euroopan laajuisia yhteistyöhankkeita. Näistä keskeisimpiä ovat olleet rajat ylittävään yhteistyöhön suunnattu INTERREG III, työmarkkinoilla ilmenevää syrjintää vastaan suunnattu EQUAL, kestävä kehityksen edistämiseen tähtäävä LEADER+ sekä urbaanien ongelma-alueiden kehittämiseen suunnattu URBAN II.”

Katso myös: Maatalous- ja kalastuspolitiikka

Lähteet: SCADPlus: Aluepolitiikka: Johdanto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/g24000.htm>]; Agenda 2000

[http://europa.eu.int/comm/agenda2000/index_fi.htm]

Energiapolitiikka

”Euroopan unionin varhainen historia on tiiviisti sidottu energiapolitiikan alalla tehtyihin sopimuksiin. Euroopan hiili- ja teräsyhteisön perustaminen vuonna 1951 ja Euratomin perustaminen 1957 olivatkin merkittäviä koko Euroopan integraation ja unionin myöhemmän institutionaalisen kehityksen kannalta. Nykyisellään Euroopan unionin energiapolitiikan painopisteenä on ollut energian tuottaminen edullisesti ja turvallisesti. Merkittävässä roolissa unionin energiapolitiikassa ovat olleet ns. *Euroopan laajuiset verkot*, joiden avulla on pyritty yhdenmukaistamaan eurooppalaista energiainfrastruktuuria ja liittämään kansallisia verkkoja yhteen. Tällä on pyritty luomaan puitteet energia-alan yhteismarkkinoille sekä turvaamaan energiansaannin varmuus unionin alueella.

Unionin energiapolitiikan haasteena voidaan pitää energiantuotannon kehittämistä kestävämmäksi, turvallisemmaksi ja ympäristöystävällisemmäksi. Etenkin ympäristökysymykset ovat olleet energiapolitiikan agendassa ilmastonmuutoksen torjumiseen tähtäävän *Kioto sopimuksen* myötä. Myös Euroopan unionin laajentuminen on asettanut paineita unionin energiapolitiikalle ympäristökysymyksissä.”

Katso myös: Ympäristöpolitiikka

Lähteet: SCADPlus Energia: Johdanto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l27001.htm>]; SCADPlus Sanasto (Energia)

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#ENERGY>]; Kempainen; SCADPlus Sanasto (Euroopan laajuiset verkot)

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#TEN>]; SCADPlus Kioton ilmastonmuutospöytäkirja [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l28060.htm>]

Kehitysmaapolitiikka

”Euroopan unionin kehitysmaapolitiikan taustalla ovat siteet merentakaisiin alueisiin tiettyjen jäsenmaiden siirtomaahistorian kautta. Ensimmäisen kerran näiden maiden ja alueiden erityisasema tunnustettiin 1957 Rooman sopimuksessa, mutta unionin kehitysmaapolitiikka virallistettiin vasta 1992 Maastrichtissa solmitun unionisopimuksen myötä. Euroopan unionin nykymuotoisen kehitysyhteistyöpolitiikan puitteet luotiin kuitenkin Lomé’n yleissopimuksella 1975. *LOMÉ-sopimus* laajensi kehitysyhteistyökumppaneiden ryhmää ja unionilla on nykyisin kumppaneita Välimeren alueella, Aasiassa, Latinalaisessa Amerikassa sekä ns. *AKT-maiden* alueella (vrt. Afrikan, Karibian ja Tyynenmeren maat). Unionin nykyiset kehitysyhteistyökumppanuudet on määritelty Lomé’n yleissopimuksen vuonna 2000 syrjäyttäneessä *Cotonoun sopimuksessa*.

Määritelmällisesti Euroopan unionin kehitysyhteistyö tähtää köyhyyden vähentämiseen ja kestäväen kehityksen edistämiseen. Lisäksi kohdemaiden taloudet pyritään kytkemään osaksi maailmantaloutta. Unionin kehitysmaapolitiikka pyrkii myös edistämään kohdemaiden demokratiakehitystä, oikeusvaltioperiaatteiden noudattamista sekä ihmisoikeuskehitystä. Kehitysyhteistyöhön kohdennetuista varoista valta-osa tulee suoraan Euroopan unionin budjetista. Lisäksi kehitysyhteistyöhön ohjataan varoja erillisestä *Euroopan kehitysrahastosta* sekä Euroopan investointipankista.”

Katso myös: Kauppapolitiikka, Euroopan investointipankki, EU:n budjetti

Lähteet: SCADPlus Sanasto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000k.htm#DEVELOPMENTAID>]; SCADPlus: Kehitysyhteistyö: Johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/r12000.htm>]

Kuluttajansuoja

”Euroopan unionin kuluttajansuojaa koskeva yhteinen politiikka tähtää jäsenvaltioiden väliseen yhdenmukaisuuteen kuluttajan perusoikeuksien osalta. Näiden piiriin kuuluvat niin terveydellinen ja taloudellinen kuluttajaturva, vahingonkorvausoikeus kuin kuluttajien tiedonsaantioikeus. Ilmiönä kuluttajansuoja on laaja-alainen ja se liittyy kauppaa- ja kilpailupolitiikan ohella oleellisesti myös maatalous- ja ympäristöpolitiikkaan. Etenkin elintarviketurvallisuus on ollut unionin piirissä korostetusti esillä ja tätä varten on perustettu erillinen Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen.

Euroopan komissio on asettanut toukokuussa 2002 hyväksymässään kuluttajapoliittisessa strategiassa pääasiallisiksi tavoitteikseen kuluttajansuojan yhdenmukaistamisen kaikkialla unionin piirissä, uudet jäsenmaat mukaan lukien, sekä kuluttajansuojalainsäädännön soveltamisen tehostamisen. Lisäksi strategia painottaa kuluttajajärjestöjen osallistumismahdollisuuksien parantamista unionin päätöksenteossa.”

Katso myös: Erillisvirastot, kauppapolitiikka, kilpailupolitiikka, Maatalous- ja kalastuspolitiikka, ympäristöpolitiikka

Lähteet: SCADPlus: Kuluttajat : Johdanto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l32000.htm>]; Europa – Erillisvirastot – Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen [http://europa.eu.int/agencies/efsa/index_fi.htm]; EUROPA – Kuluttajapoliittinen strategia [http://europa.eu.int/comm/consumers/overview/cons_policy/index_fi.htm]

Liikenne

”Euroopan unionin liikennepolitiikka perustuu pitkälti alan vapauttamistoimenpiteisiin ja näistä koituvien mahdollisten haittavaikutusten rajoittamiseen. Yhteisen liikennepolitiikan alaan kuuluvat ensisijaisesti jäsenvaltioidenvälistä liikennettä koskevat säädökset sekä kilpailunvapauttamista ja liikenneturvaa koskevat säädökset. Unionin yhteisen liikennepolitiikan taustalla onkin pitkälti ollut yhteismarkkinoiden kehittyminen, mikä on johtanut kilpailun vapauttamiseen alalla. Vapauttamisen välineenä on ollut ns. *kabotaasijärjestelmä*, jonka puitteissa liikenteenharjoittajat niin matkustaja- kuin tavaraliikenteen alalla voivat toimia myös toisessa jäsenvaltiossa. Kabotaasiin on siirrytty vaiheittain. Lentoliikenteen osalta on pyritty myös luomaan yhteistä eurooppalaista ilmatilaa sekä purkamaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen liikenteenharjoittajien oikeuksia rajoittaviksi katsomat *Open skies-sopimukset*, joita jotkut jäsenvaltiot ovat sopineet kolmansien maiden kanssa.

Liikenne on myös keskeisin osa *Euroopan laajuiset verkot* –aloitteesta, jonka puitteissa on toteutettu suuria koko unionin kattavan liikenneverkoston synnyttämiseen tähtääviä infrastruktuurihankkeita. Myös ympäristökysymykset ovat olleet liikennepolitiikan keskiössä. Liikennepolitiikan vuosien 2000-2004 toimintasuunnitelma onkin painottanut liikenteen yhteiskunnallisia ja ympäristönäkökohtia.”

Katso myös: Ympäristöpolitiikka, energiapolitiikka

Lähteet: The Single European Sky

[http://europa.eu.int/comm/transport/air/single_sky/index_en.htm]; Jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden väliset lentoliikennesopimukset [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l24260.htm>]; SCADPlus Sanasto (Euroopan laajuiset verkot) [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#TEN>]; SCADPlus Liikenne: Johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l24040.htm>]; SCADPlus Kestävä liikkuvuus [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l24208.htm>]; Dinan Desmond (2000) *Encyclopedia of the European Union* (ed.) MacMillan Press, London.

Maatalous- ja kalastuspolitiikka

”Yhteisellä maatalouspolitiikalla säädellään maataloustuotteiden tuotantoa, jalostusta ja kauppaa Euroopan unionissa. Maatalouspolitiikka muodostaa unionin talousarvion suurimman yksittäisen menoerän ja unionin maatalouspolitiikka on yhteisistä politiikoista laajin. Yhteinen maatalouspolitiikka on tähdännyt unionin sisällä maataloustuotteiden kaupan pidäkkeiden ja tullien karsimiseen ja vastaavasti kolmansista maista tulevia maataloustuotteita kohtaan on asetettu tuontitulleja.

Laajassa mielessä maatalouspolitiikalla avulla pyritään myös maaseudun kokonaisvaltaiseen kehittämiseen.

Maatalouden yhteisillä markkinajärjestelyillä säännellään maataloustuotteiden tuotantoa ja kauppaa jäsenvaltioissa ja sen piiriin kuuluu n. 90% unionin maataloustuotannosta. Yhteisten markkinajärjestelyjen ohjausmekanismeja ovat maataloustuotteille asetetut yhteiset hinnat, unionin maataloustuotteiden etuuskohtelu suhteessa tuontituotteisiin sekä yhteisön talousarviosta jäsenvaltioille jaetut maataloustuet. Maataloustuotteiden *hintajärjestely* perustuu kolmiportaiseen hinnoitteluun, joka vahvistetaan vuosittain. Kaikille tuotteille asetetaan ohje- eli *tavoitehintaa*, *kynnyshintaa*, joka on tuotteen alin myyntihinta, sekä *interventiohintaa*, jolla jäsenvaltiot ovat sitoutuneet markkinahintojen laskiessa ostamaan tuotannon. Unionilla on myös kattava tukijärjestelmä minkä keskeisenä välineenä toimii Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto (EMOTR). Yhteisen maatalouspolitiikan keskeisin tulevaisuuden haaste on Euroopan unionin laajentuminen, mikä on pakottanut unionin uudistamaan maatalouspolitiikkaansa. Myös elintarviketurvallisuus on viimevuosina saanut runsaasti huomiota.

Kalastuselinkeino on unionille merkittävä niin taloudellisesti kuin työllistämisvaikutusten suhteen. Liiallinen kalastuspaine on kuitenkin heikentänyt merkittävästi kalakantoja ja saalismäärät ovat laskeneet rajusti. Kalastuspolitiikan painopisteenä onkin jo pitkään ollut kalavarojen säilyttäminen ja hoito. Myös *kalataloustuotteiden yhteisten markkinajärjestelyjen* avulla pyritään vaikuttamaan kysyntään ja tarjontaan. Lisäksi kalastuspolitiikan periaatteisiin kuuluvat yhteiset kalastusvedet sekä yhteinen politiikka suhteessa kolmansiiin maihin.”

Katso myös: Alue- ja rakennepolitiikka, kuluttajansuoja, laajentuminen

Lähteet: SCADPlus Sanasto: Maatalous

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y6>]; Maatalouden yhteiset

markkinajärjestelyt: johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l11047.htm>];

SCADPlus Kalastus: Johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l66003.htm>];

Euroopan parlamentti: Faktatietoja. Maatalousmarkkinoita koskeva politiikka - yhteiset markkinajärjestelyt: perusrakenne [http://www.europarl.eu.int/factsheets/4_1_3_fi.htm]

Sisämarkkinat

”Euroopan unionin *yhteismarkkinat* luotiin Rooman sopimuksella 1957 ns. kuutosmaiden kesken. Ne synnyttiin kaksitahoisella politiikalla. Jäsenvaltioiden välistä kauppaa ryhdyttiin vapauttamaan ja samalla muodostettiin tulliliitto unionin ulkopuolisia maita kohtaan. Sisämarkkinat –nimitys vakiintui vuonna 1986 julkaistun Euroopan yhtenäisasiakirjan myötä. Euroopan yhtenäisasiakirjalla uudistettiin sisämarkkinoita koskevaa päätöksentekomenettelyä, millä nopeutettiin sisämarkkinoiden toteutumista. Myös unionisopimuksella luotu talous- ja rahaliitto, sekä siirtyminen yhteisvaluutta euroon ovat syventäneet sisämarkkinakehitystä.

Sisämarkkinat perustuvat ajatukseen tavaroiden, henkilöiden, palvelujen ja pääomien vapaasta liikkuvuudesta. Tavaroiden vapaata liikkuvuutta on pyritty edistämään purkamalla tulleja ja muita ns. *kaupan esteitä* jäsenvaltioiden välisestä kaupasta.

Henkilöiden vapaa liikkuvuus tähtää työvoiman liikkuvuuden vapauttamiseen. Se perustuu unionin kansalaisuuteen liittyvään oikeuteen liikkua ja oleskella vapaasti unionin alueella. Palveluiden vapaata liikkuvuutta on pyritty edistämään palvelujen tarjoamisen vapauden ja palvelun tarjoajien vapaan sijoittautumisoikeuden avulla. Näiden nojalla palvelujen tarjoajat voivat toimia myös toisessa jäsenvaltiossa, kuin mihin ovat sijoittuneet sekä myös asettua toiseen jäsenvaltioon ja harjoittaa toimintaansa siellä. Pääomien vapaa liikkuvuus pyrki kielteiseen kaikki pääomien liikkuvuuteen ja maksuliikenteeseen liittyvät rajoitukset.”

Katso myös: Kauppapolitiikka, Euroopan talousyhteisö (EEC), henkilöiden vapaa liikkuvuus, Euroopan työnvälityspalvelu (EURES), talous- ja rahaliitto (EMU), euro

Lähteet: Euroopan parlamentti: Faktatietoja. Sisämarkkinoiden periaatteet ja toteutuminen. [http://www.europarl.eu.int/factsheets/3_1_0_fi.htm]; SCADPlus Sisämarkkinat: johdanto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/l70000.htm>]; Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.

Sosiaalipolitiikka

”””

Katso myös:

Lähteet:

*Sosiaalipolitiikan koordinaatio
Yleishyödylliset palvelut*

Tutkimus (ja innovaatiopolitiikka)

*Eurooppalainen tutkimusalue
Puiteohjelma*

Ympäristöpolitiikka

*Kioton sopimus
Natura
Päästökauppadirektiivi
EU:n kestävä kehityksen strategia*

Vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue

”Vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen perustamisen taustalla oli idea henkilöiden, tavaroiden, palveluiden ja pääomien vapaasta liikkumisesta sekä tähän liittyvien mahdollisten kielteisten seurausten kontrolloinnista. Yhteistyön oikeus- ja sisäasioissa voidaan katsoa alkaneen jossain muodossa jo 1976, jolloin yhdeksän jäsenvaltion oikeus- ja sisäministerit aloittivat yhteisen kokoontumisperinteen, johon on viitattu *Trevi-yhteistyönä*. Ensimmäisen kerran yhteistyö oikeus- ja sisäasioissa kirjattiin virallisesti Euroopan unionin perustamissopimukseen (vrt. Maastrichtin sopimus). Yhteistyötä syvennettiin vuonna 1999 voimaan astuneella Amsterdamin sopimuksella.

Amsterdamin sopimuksen nojalla osa aikaisemmin EU:n kolmannen pilarin alaan kuulunutta oikeus- ja sisäasioiden yhteistyötä siirrettiin EU:n ensimmäisen pilarin, eli

ylikansallisen päätöksenteon piiriin. Amsterdamin sopimuksen yhteydessä hyväksyttiin myös ns. *Schengen säännöstö* (vrt. *Schengenin sopimus*), jonka perusteella syntyneellä *Schengen alueella* luovuttiin henkilöihin kohdistuvista sisärajaratkaisuista.

Oikeus- ja sisäasioiden alaan kuuluvaa yhteistyötä on viime aikoina kehitetty voimakkaasti. Keskeinen yhteistyön muoto on ollut viranomaisten välinen tietojen vaihto, jota varten on kehitetty ns. Euroopan tietojärjestelmä (*EIS*, vrt. *European Information System*). Uutena instrumenttina oikeus- ja sisäasioissa on otettu käyttöön ns. *eurooppalainen pidätysmääräys*, jonka perusteella viranomaisten missä tahansa jäsenvaltiossa tekemä rikoksesta epäillyn pidätys- tai luovutus päätös voidaan panna täytäntöön muissa jäsenvaltioissa.”

Katso myös: Pilarirakenne, Europol, Eurojust, henkilöiden vapaa liikkuvuus

Lähteet: Sisäasiainministeriö – oikeus- ja sisäasiat

[<http://www.intermin.fi/intermin/home.nsf/pages/7AF790401CC72D87C2256B80005D79C5?opendocument>]; SCADPlus Sanasto – Eurooppalainen pidätysmääräys [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000e.htm#ARRESTWARRANT>]; SCADPlus Sanasto – Vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuva alue [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000v.htm#v2a>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 848-863, 873-875). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Tukitoimet

Koulutuspolitiikka

”Euroopan unionilla ei ole varsinaista yhteistä koulutuspolitiikkaa ja jäsenvaltiot käyttävät koulutuspolitiikan alalla ensisijaista toimivaltaa. Unionin koulutuspolitiikka painottuu erilaisten yhteistyömuotojen kehittämiseen, varsinaisten koulutusjärjestelyjen sisältö- ja organisointikysymysten ollessa kunkin jäsenvaltion omassa päätätävällässä.

Maiden väliset koulutusohjelmat ovat keskeinen yhteistyön organisaatiomuoto. *Leonardo da Vinci* on ammatillisen koulutuksen ohjelma ja *Sokrates*-ohjelman alle on vastaavasti koottu yleissivistävä- ja korkeakoulutus. Sokrates ohjelman korkeakoulutusta koskevaa osaa kutsutaan *Erasmus*-ohjelmaksi, joka koskee ennen kaikkea opiskelija- ja opettajavaihtoa jäsenmaiden välillä. Euroopan unionin jäsenmailla on myös Firenzessä toimiva erillinen Yliopistolinen Eurooppa-instituutti (vrt. *European University Institute*), joka tarjoaa tohtorikoulutusta historian ja kulttuurintutkimuksen, taloustieteen, oikeustieteen sekä yhteiskuntatieteiden aloilla.

Tutkintojen ja opintovaatimusten yhdenmukaistaminen eri jäsenmaiden kesken on noussut keskeiseksi koulutuspoliittiseksi teemaksi. Eurooppalaisten korkeakoulututkintojen harmonisointiin tähtäävä *Bolognan prosessi* pyrkii yhdenmukaisuuteen mm. tutkintorakenteiden ja opintojen mitoitustajärjestelmien osalta.”

Katso myös: Toimivalta

Lähteet: Euroopan unioni ”Koulutus ja nuoriso”

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/s19000.htm>]; Opetusministeriö ”Yliopistokoulutus – Bolognan prosessi”

[<http://www.minedu.fi/opm/koulutus/yliopistokoulutus/bolognaprosessi.html>]; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 685-687).

Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; European University Institute ” About the EUI” [<http://www.iue.it/About/>]

Kulttuuripolitiikka

Teollisuuspolitiikka

Urheilupolitiikka

Muut

Talouspolitiikan koordinaatio

Lissabonin strategia

Konvergenssikriteerit

Vakaus- ja kasvusopimus

Työllisyyspolitiikka

Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka

”Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka luotiin Maastrichtin unionisopimuksella 7.2.1992. Se muodostaa unionin pilarirakenteen toisen pilarin, jonka alalla noudatetaan pääasiassa hallitustenvälistä yhteistyötä. Määritelmällisesti yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka tähtää unionin arvojen ja etujen turvaamiseen, rauhan säilyttämiseen ja turvallisuuden lujittamiseen, kansainvälisen yhteistyön edistämiseen sekä oikeusvaltioperiaatteiden ja ihmisoikeuksien toteutumisen takaamiseen.

Varsinaisia toiminnallisia yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan instrumentteja ovat ns. *yhteinen kanta* sekä Maastrichtin sopimuksella luotu *yhteinen toiminta*. Jäsenmaiden yhteinen kanta edellyttää Euroopan unionin neuvoston yksimielistä hyväksyntää ja jäsenmaiden tulee sitoutua noudattamaan yhteistä kantaa toiminnassaan. Yhteinen toiminta viittaa kansallisten resurssien hyödyntämisen yhteisesti asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi. Amsterdamin sopimuksella luotiin uusi toiminnallinen instrumentti, *yhteinen strategia*. Yhteisellä strategialla pyritään luomaan unionin ulko- ja turvallisuuspolitiikan yleistä linjaa. Strategioiden toteuttamisen välineinä käytetään yhteisiä kantoja ja yhteistä toimintaa. Amsterdamin sopimuksen myötä Euroopan unionin neuvoston pääsihteeri on toiminut myös yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan edustajana.”

Katso myös: Euroopan unioni, pilarirakenne, yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan korkea edustaja

Lähteet: SCADPlus Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka: johdanto

[<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/lvb/r00001.htm>]; Yhteinen ulko- ja

turvallisuuspolitiikka [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y11>]

Yhteinen turvallisuus- ja puolustuspolitiikka

Kriisinhallintatehtävät (Petersbergin tehtävät)
Puolustusmateriaalivirasto
Puolustusydin
Solidaarisuuslauseke (yhteisvastuulauseke)
Turvakuut
WEU
Yhteinen puolustus

7. Muuttuva EU

Hallitustenvälisyys

"Hallitustenvälisyys viittaa käsitteenä Euroopan unionin toimivallanjakoon, joka perustuu tietyillä politiikkalohkoilla ylikansalliseen päätöksentekoon ja toisilla politiikkalohkoilla hallitustenväliseen yhteistyöhön. Keskustelu unionin toimivallasta ja sen tulevaisuudesta onkin pitkälti keskustelua ylikansallisen päätöksenteon ja toisaalta hallitustenvälisen yhteistyön suhteesta. Hallitustenvälisyys näkökulmana Euroopan integraatioon korostaa kansallisten hallitusten yhteistyön merkitystä ohi yhteisöllisyyden." [TEIJA, ONKO OK?]

Katso myös: Yhteisöllisyys, pilarirakenne, toimivalta, Tiiviimpi yhteistyö (vrt. joustava integraatio), monen nopeuden Eurooppa

Lähteet: Integraatioteoriat, konventti ja uuden perustuslaillisen sopimuksen luonnos. EU-johdantokurssi, Olli Rehn

[<http://www.valt.helsinki.fi/vol/orehn/L6%20Konventti%20+%20Teoria%20311003%20EU-Johd2003.pdf>]; Tiedote EU 12-2003

1 Euroopan unionin tulevaisuus ja toimielimiin liittyvät kysymykset (6/11)

[<http://europa.eu.int/abc/doc/off/bull/fi/200312/p101006.htm>]; Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.; Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 10-12).

Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.

Integraation syveneminen

"Integraation syvenemisellä viitataan Euroopan unionin toimivallan ja politiikoiden kasvuun. Historiallisina prosesseina integraation syveneminen ja unionin laajentuminen on usein katsottu rinnakkaisiksi. Integraation syvenemisestä onkin keskusteltu myös 1.5.2004 tapahtuneen laajentumisen yhteydessä. Käytännön tasolla laajentumiseen on pyritty varautumaan uudistamalla unionin toimielinjärjestelmää ja mukauttamalla tiettyjä politiikkalohkoja uusien jäsenvaltioiden mukaantuloon."

Katso myös: Toimivalta, laajentuminen

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000s.htm>]; Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.

Jäseneksi liittyminen

”Euroopan unionin jäseneksi haluavat maat hakeutuvat *jäsenedustajien* jättämällä unionille oman *jäsenedustajansa*. Jäsenedustajien pyritään kartoittamaan kunkin jäseneksi hakevan valtion kansalliset erityispiirteet ja niistä aiheutuvat siirtymäsäännöt ja poikkeukset sekä jäsenyyden perussopimukseen vaatimat muutokset. Varsinaisen *liittymissopimuksen* myötä kukin jäsenmaa sitoutuu luovuttamaan osan toimivallastaan unionille. Liittyessään Euroopan unioniin, uusi jäsenvaltio sitoutuu hyväksymään *yhteisön säännösten* (vrt. *acquis communautaire*). Myös *unionista eroaminen* on kansainvälisen oikeuden nojalla mahdollista kullekin jäsenmaalle, mikä on myös uudessa perustuslaillisessa sopimuksessa vahvistettu erillisellä eroamislausekkeella. Käytännössä ainoastaan Tanskan autonomisena alueena Euroopan yhteisöön liitetty Grönlanti on eronnut EY:stä.”

Katso myös: Laajentuminen, Euroopan unioni, Euroopan yhteisö

Lähteet: Joutsamo Kari, Aalto Pekka, Kaila Heidi & Maunu Antti (2000) Eurooppaoikeus (s. 61). Lakimiesliiton Kustannus Oyj, Helsinki.; Kemppinen Reijo (2000) Suomi Euroopan Unionissa, Edita.

Laajentuminen

”Laajentumisella tarkoitetaan uusien jäsenmaiden liittymistä Euroopan unioniin. Alkuperäisten Euroopan hiili- ja teräsyhteisön jäsenmaiden, ns. kuutosmaiden, joukkoon on liittynyt uusia jäseniä eri vaiheissa. Vuonna 1973 jäseniksi liittyivät Irlanti, Iso-Britannia ja Tanska. Kreikka liittyi jäseneksi vuonna 1981 ja Espanja ja Portugali vuonna 1986. Vuoden 1995 laajentumiskierroksella uusina jäseninä unioniin liittyivät Itävalta, Ruotsi ja Suomi.

Euroopan unionin historian suurimmassa laajentumisessa 1.5.2004 unionin jäseniksi liittyvät Kypros, Latvia, Liettua, Malta, Puola, Slovakia, Slovenia, Tshekki, Unkari ja Viro. Tämä on asettanut myös paineita perussopimusten tarkistamiselle, ennen kaikkea unionin institutionaalisen rakenteen osalta. Tätä koskevat perussopimusten muutokset ovatkin olleet mm. Nizzan sopimusta edeltäneen hallitustenvälisen konferenssin agendassa. Jäsenedustajien keskusteluja on käyty myös Bulgarian, Romanian ja Turkin kanssa. Neuvotteluissa Bulgarian ja Romanian on liittymisen tavoiteaikatauluksi esitetty vuotta 2007. Turkin jäsenedustajien mahdollista aloittamista arvioidaan vielä vuoden 2004 aikana. Myös Kroatia on hakenut unionin jäsenyyttä.”

Katso myös: Jäseneksi liittyminen, hallitustenvälinen konferenssi, perussopimus

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000l.htm#l2>]; SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000h.htm#h1>]

Liittovaltiokehitys (vrt. federalismi)

”Liittovaltiokehityksellä (vrt. federalismi) viitataan Euroopan unionin kasvavaan toimivaltaan suhteessa sen jäseninä oleviin kansallisvaltioihin. Liittovaltiokehityksen syvyys liittyy pitkälti ylikansallisen ja hallitustenvälisen päätöksenteon keskinäiseen tasapainoon unionin päätöksenteossa ja tässä tapahtuneisiin muutoksiin. Unionin toimivaltaa on muokattu ja kasvatettu uusilla perussopimuksilla ja alkuperäisiä sopimuksia muuttavilla sopimuksilla. Etenkin Euroopan yhtenäisasiakirja 1987 ja

unionisopimus 1993 ovat syventäneet liittovaltiokehitystä. Vaikka Euroopan unionilla on tietyillä politiikkalohkoilla varsin pitkälle ulotettua toimivaltaa, ei unioni kuitenkaan ole Yhdysvaltojen tavoin liittovaltio vaan pikemminkin valtioiden liitto.

Federalismi käsitteenä, sekä argumentit liittovaltiokehityksen puolesta ja sitä vastaan ovat olleet Euroopan unionin tulevaisuuskeskustelun ytimessä. [Konventti] Pyrkimykset unionin toimivallan kasvattamiseen saattavat kuitenkin olla monasti ristiriidassa vallitsevan kansalaismielipiteen kanssa.”

Katso myös: Toimivalta, Euroopan unioni, legitimizeetti, hallitustenvälisyys, yhteisöllisyys

Lähteet: Dinan Desmond (2000) Encyclopedia of the European Union (ed.) MacMillan Press, London.

Monen nopeuden Eurooppa

”Monen nopeuden Euroopalla viitataan keskusteluun mahdollisesta eri tahtisesta integraatiosta jäsenmaiden kesken. Tämä keskustelu liittyy ajatukseen ns. tiiviimmästä yhteistyöstä, mikä sallii ryhmän jäsenmaita tiivistää yhteistyötään tietyissä asiakysymyksissä muuta unionia pidemmälle, mikäli tälle määritetyt ehdot täyttyvät.”

Katso myös: Tiiviimpi yhteistyö (vrt. joustava integraatio), Ydin-Eurooppa

Lähteet: SCADPlus Glossary [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/en/cig/g4000m.htm#m3>]

Phare

”Euroopan unionin 1989 käynnistämä Phare-ohjelma (vrt. Pologne-Hongrie: assistance à la restructuration des économies) on Keski- ja Itä-Euroopan maille (mukaan lukien Baltian maat) suunnattu avustusohjelma. Nykyisen Phare-ohjelman pääpaino on EU-jäsenhokasmaiden avustamisessa EU-jäsenyysvalmisteluissa.”

Katso myös: Tacis, pohjoinen ulottuvuus, laajentuminen

Lähteet: Euroopan komissio “Europa – Enlargement: The Phare Programme” [<http://europa.eu.int/comm/enlargement/pas/phare/>]

Pohjoinen ulottuvuus

”Pohjoinen ulottuvuus on Suomen aloitteesta syntynyt unionin politiikan alueellinen näkökulma. Pohjoinen ulottuvuus kokoaa yhteen eri toiminnan aloja, joihin kuuluvat aluepolitiikan ohella liikennettä, ympäristöä ja energiaa, hyvinvointia sekä rikollisuuden vastaista toimintaa koskevat kysymykset. Maantieteellisesti pohjoinen ulottuvuus viittaa alueeseen, joka ulottuu Luoteis-Venäjältä Baltian maiden ja Puolan kautta Itämerelle. Pohjoinen ulottuvuus ei sinällään käsitä itsenäisiä ohjelmia tai rahoitusinstrumentteja, mutta sen puitteissa hyödynnetään jo olemassa olevia ohjelmia ja rakenteita, kuten Interreg, Phare ja Tacis.”

Katso myös: Phare, Tacis, Alue- ja rakennepolitiikka

Lähteet: Sisäasiainministeriö: Pohjoinen ulottuvuus

[<http://www.intermin.fi/intermin/home.nsf/0/BB735D38111E44FCC2256B3D00416193?opendocument>]

Tacis

”Euroopan unionin 1991 käynnistämä Tacis-ohjelma (vrt. Technical Assistance to the Commonwealth of Independent States and Mongolia) on entisen Neuvostoliiton maiden alueelle suunnattu apuohjelma. Tacis-ohjelma on painottunut teknisen avun tarjoamiseen, mikä on tähdännyt kohdemaiden transitio-prosessin nopeuttamiseen.”

Katso myös: Phare, pohjoinen ulottuvuus

Lähteet: Euroopan komissio ”The Northern Dimension – Overview”

[http://europa.eu.int/comm/external_relations/north_dim/index.htm]; Euroopan komissio

”The EU’s relations with Eastern Europe & Central Asia – Tacis, Overview”

[http://europa.eu.int/comm/external_relations/ceeca/tacis/index.htm]

Tiiviimpi yhteistyö (vrt. joustava integraatio)

”Amsterdamin ja Nizzan sopimuksilla virallistettiin puitteet ns. joustavalle integraatiolle, mikä tarkoittaa sitä, että ryhmä jäsenmaita voi halutessaan tehdä tietyllä politiikkalohkolla tiiviimpää yhteistyötä kuin mitä unionin perussopimuksissa edellytetään. Esimerkkinä tiiviimmistä yhteistyöstä voidaan mainita mm. Schengenin sopimus, joka on syntynyt yksittäisten jäsenmaiden aloitteesta varsinaisten perussopimusten ulkopuolella.

Tiiviimpi yhteistyö edellyttää tiettyjen reunaehtojen täyttymistä. Tiiviimpää yhteistyötä voidaan hyödyntää välineenä vain niillä politiikkalohkoilla, jotka eivät kuulu unionin yksinomaisen toimivallan piiriin. Lisäksi sen on oltava linjassa unionin tavoitteiden sekä perussopimusten ja yhteisön säännösten periaatteiden kanssa. Lisäksi tiiviimpi yhteistyö edellyttää vähintään kahdeksan valtion mukanaoloa sekä mahdollisuutta muiden valtioiden myöhemmälle mukaantulolle. Yksittäisellä jäsenvaltiolla on mahdollisuus vastustaa tiiviimpää yhteistyötä, mikäli se on merkittävästi ristiriidassa sen kansallisten intressien kanssa, mutta viimekädessä riitatapauksissa päätös tiiviimmän yhteistyön aloittamisesta jää Euroopan unionin neuvoston päätettäväksi.”

Katso myös: Ydin-Eurooppa

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000t.htm#t7a>]

Wider Europe

”Wider Europe käsite viittaa Euroopan unionin 1.5.2004 laajentumisen myötä syntyviin uusiin ulkorajoihin. Wider Europe ajattelu konkretisoituu unionin suunnittelemissa naapurisuusohjelmissa, jotka on suunnattu uusille itäisille ja välimeren alueen rajanaapurueille, jotka eivät ole unionin jäsenkandidaatteja tai siihen rinnastettavassa erityisasemassa. Naapurisuusohjelmissa on tarkoitus hyödyntää Phare, Tacis ja Interreg – ohjelmien kaltaisia jo olemassa olevia instrumentteja, sekä niistä saatuja kokemuksia. Naapurisuusohjelmissa painottuvat alueellisen kehityksen sekä ympäristö

ja hyvinvointikysymysten ohella järjestäytyneen rikollisuuden ja tehokkaan rajavalvonnan erityiskysymykset.”

Katso myös: Laajeneminen, Phare, Tacis, Alue- ja rakennepolitiikka

Lähteet: Wider Europe overview

[http://europa.eu.int/comm/external_relations/we/intro/]; Council conclusions on Wider Europe – new neighbourhood

[http://europa.eu.int/comm/external_relations/we/doc/cc06_03.pdf]; Communication from the commission. Paving the way for a New Neighbourhood Instrument.

[http://europa.eu.int/comm/external_relations/we/doc/com03_393_en.pdf]

Ydin-Eurooppa

”Unionin piirissä on käyty keskustelua jäsenmaiden mahdollisuudesta syventää omasta aloitteestaan yhteistoimintaa yli unionin perussopimusten edellyttämän asteen. Tähän halukkaiden jäsenmaiden joukkoon on viitattu käsitteellä Ydin-Eurooppa. Keskustelun taustalla on pitkälti ajatus jäsenmaiden kasvavan lukumäärän vaikutuksista integraation syvyyteen ja ennen kaikkea nopeuteen. Ydin-Euroopan käsite on osin kiistanalainen, koska sen on pelätty luovan uusia jakolinjoja jäsenmaiden välille. Amsterdamin ja Nizzan sopimuksilla luotiin mahdollisuus ns. joustavalle integraatiolle, jonka puitteissa jäsenmaat voivat tietyin ehdoin harjoittaa tiiviimpää yhteistyötä.”

Katso myös: Tiiviimpi yhteistyö

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm#y1>]; Weidenfeld & Wessels (2002) Europa von A bis Z (ed.) Bundeszentrale für Politische Bildung, Bonn.

Yhteisöllisyys

”Yhteisöllisyydellä viitataan yhteisön menettelyyn kuuluvaan ylikansalliseen päätöksentekoon, jota noudatetaan unionin pilarirakenteen ensimmäisen pilarin alalla. Kahden muun pilarin alalla noudatetaan hallitustenvälistä yhteistyötä. Keskustelu Euroopan integraatiosta ja unionin toimivallasta jäsenyykin pitkälti yhteisöllisyyden ja hallitustenvälisyyden keskinäisen tasapainon ympärille. Yhteisöllisyyteen ja ylikansalliseen päätöksentekoon liittyen puhutaan myös *yhteisöllistämisestä*, joka tarkoittaa perinteisesti hallitustenvälisen yhteistyön alaan kuuluneiden asioiden siirtämistä ylikansallisen päätöksenteon piiriin.” [TEIJA, ONKO OK?]

Katso myös: Hallitustenvälisyys, toimivalta, pilarirakenne, toissijaisuusperiaate, Liittovaltiokehitys (vrt. federalismi)

Lähteet: SCADPlus Sanasto [<http://europa.eu.int/scadplus/leg/fi/cig/g4000y.htm>]

8. Käsite-index